Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlede og udgivne af Eduard Meyer.
Titel | Title:	Drikkeviser, ældre og nyere
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. Davidsen, 1851
Fysiske størrelse | Physical extent:	[6], 178 s.

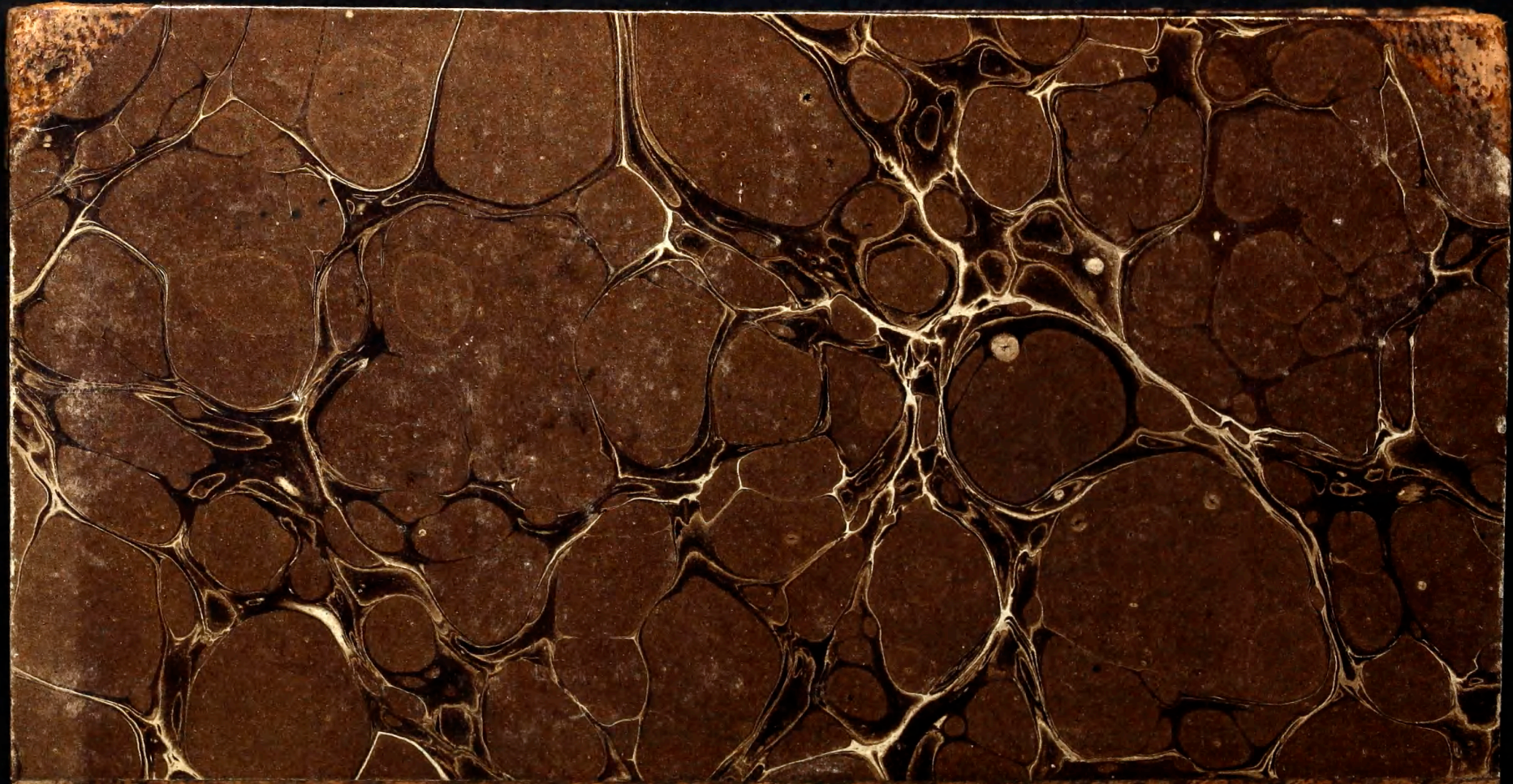
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 154. - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 01551 4

tREX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Drikkeviser,

ældre og nyere.

Samlede og udgivne

af

Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

Trykt i „Flyvepostens" Officin ved J. Davidsen.

1851.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Register.

Pag.

At drage fra den høie Plads . . . . . 70.
At Slyngler hæves til Ærens Top . . . . . 86.
At opmuntre Folk til at drikke . . . . . 114.
At Verden til Feide nu udruster sig . . . . . 117.
At holde Equipage nuomstunder . . . . . 142.

Boer jeg paa den tamme Bred . . . . . 50.
Bacchus er den største Mand . . . . . 79.
Broder see Dampen af Bollen sig hæver . . . . . 121.
Blandt alle Planter paa vor Jord . . . . . 134.
Bort med al Melancholi . . . . . 165.

Caspar var en pudsig Fyr . . . . . 28.

Dreng! du strax mig høre maa . . . . . 4.
Druen vorer paa vor Klode . . . . . 19.
Diogenes, vranten og stolt . . . . . 27.
Da Sanct Peder vandred om . . . . . 54.
Dandse hvo, som dandse vil . . . . . 73.
Den Dampmaskine, som skal drive . . . . . 92.
De Mennesker vide saa lidt hvad de vil . . . . . 98.
Den Skaberen skjenkte en oplyst Forstand . . . . . 102.
Det hændte sig engang . . . . . 109.
Det skummende Bæger begyndte sin Gang . . . . . 130.
Din Skaal, og min Skaal . . . . . 157.
Debatter hør til Tidens Skik . . . . . 160.
Det siges nu af En og Hver . . . . . 173.

Et Glas Vin er Ingenting . . . . . 8.
Evan byder os at drikke . . . . . 17.
En tungsindig, melankolisk Mand . . . . . 49.

Pag.
En Skaal for den Mø i blusærdige Vaar . . . . . 60.
En tænker ikkun paa sin Bog . . . . . 68.
Enhver som ærligt førte Sværd . . . . . 177.
For at være, som man bør . . . . . 10.
Flasken er alle Glæders Kilde . . . . . 37.
For Frihed, for Frihed . . . . . 64.
Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk . . . . . 5.
Hvo aldrig sig en Ruus har havt . . . . . 12.
Hokus, Pokus, Filias . . . . . 14.
Hvis et godt Raad I følge kan . . . . . 18.
Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler . . . . . 22.
Hvi rose I saa vore Fædre . . . . . 31.
Har jeg kuns en lumpen Daler . . . . . 35.
Hvoraf kan det komme, man raver . . . . . 52.
Her samle vi Druer og perse med Lyst . . . . . 58.
Herr Bacchus, Verdens vidtberømte Dranker . . . . . 66.
Hvem elsker vel ikke vor blomstrende Jord . . . . . 145.
Hvo som vil drikke . . . . . 164.
Hvor er Glæden, hvor er Lykken . . . . . 175.
Jeg veed mod hver Bekymring den ypperligste Cuur . . . 42.
I kjølig Kjelder sidde vi . . . . . 97.
Jeg synger gjerne om Kongers Magt . . . . . 106.
Jeg aldrig det for Vellyst kjender . . . . . 116.
Igaar, just som ret glad jeg drikker . . . . . 136.
Jeg holder ikke af de Stores Tafler . . . . . 141.
I et Vinhuus vil jeg sige . . . . . 154.
I Studentens Viseboger . . . . . 166.
Jeg læste i min Skolegang . . . . . 169.
Kloden maatte styrte sammen . . . . . 23.
Kom, Brødre, kom, nu vil vi til at drikke . . . . . 24.
Langt meer end Guld er Druen værd . . . . . 20.
Lad den skrantende Magister . . . . . 38.
Lad Krig fornøie Potentater . . . . . 95.
Lee, elsk og syng! Drik, kys og nyd . . . . . 139.
Lad os Glæderne gribe ved Halen . . . . . 171.

Pag.
Man har, til Menneskenes Vel . . . . . 1.
Menneskет er skabt til Glæde . . . . . 46.
Min Doctor er en ærlig Mand . . . . . 47.
Muser, har Glæden, Druen kjær. . . . . 81.
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner. . . . . 99.
Mener Du at den har Lykken fat . . . . . 104.
Min Moder tog mig fra sit Bryst . . . . . 156.

Naar man mig byder til Gjestebud . . . . . 3.
Naar man sit Glas har tømt i Ro . . . . . 45.
Naar man faaer lidt Godt at drikke . . . . . 55.
Naar glade Venner ved Bægerklang . . . . . 61.
Nu er det stille, han har os forladt . . . . . 91.
Naar man er tredsindstyve Aar . . . . . 95.
Naar jeg drikker, jeg i Sang. . . . . 118.
Naar stundom man paa Livets Vei . . . . . 135.

Om hundred Aar er Alting glemt . . . . . 40.
Op, I gjæve Sønner . . . . . 58.
Op, Brødre, tager Glas i Haand . . . . . 72.
O, Flaske, som bragtes forseglet herhid . . . . . 75.
O, Viingud med ravende Sands . . . . . 76.
Og nu en Skaal for det elske Kjøn . . . . . 120.
O, Bachus rul til Jorden paa Din Tønde . . . . . 123.
Op, Sjæl, som hylder Druens Saft . . . . . 128.
Over Tidens Tand man sig beklager . . . . . 133.

Pungtuli! pungtuli! lystig min Ven . . . . . 43.
Pungtuli! pungtuli! hør nu et Ord . . . . . 87.
Paa Frihed hores Alle skrige . . . . . 126.

Rask nu lad Champagnen knalde . . . . . 82.
Rust Dig til Kampen, nu Fjenden Du seer . . . . . 90.
Ranken forskjønner Glædens Jord . . . . . 143.
Rundt, rundt, Stuen løber rundt . . . . . 146.

Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil . . . . . 36.
See her den himmelsøde Saft . . . . . 111.
Skal den hedde viis, som det ei rører . . . . . 112.

Pag.
Stort Lag foruden Lystighed . . . . . 138.
Statens Vogn hernede bliver . . . . . 158.
Samled her i en fortrolig Klynge . . . . . 162.
Sæt saa Glasset til Din Mund . . . . . 164.
Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke . . . . . 165.

Tager nu Enhver sit Glas . . . . . 9.
Tidt faaer jeg, naar jeg drikker . . . . . 21.
Tag, Brødre, Glas i Haand . . . . . 63.
Til Glæde, Nordens raske Sønner . . . . . 93.
Til Jordens Lykke blev Druen til . . . . . 101.
Til et Vinhuus vil jeg ile . . . . . 171.

Ud til Kampen os Flaskerne byde . . . . . 127.

Venner, vælg som jeg en Talisman . . . . . 33.
Velkommen, varme Purpurskaal . . . . . 39.
Vinterblomsten groer paa Ruden . . . . . 84.
Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær . . . . . 108.
Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde . . . . . 125.
Vi alle ere Børn, hvo tør nægte mig det . . . . . 131.
Vi sidde sammen, som vi kan bedst . . . . . 149.
Vort Dagværk er tilende . . . . . 151.

Proppetrækkeren.

Mel.: Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil.

Man har, til Menneskenes Vel,
Dog mange Ting opfundet,
Hvorved man hver erkjendtlig Sjel
Sig høilig har forbundet;
Men hvad blandt Alting, skabt ved Kunst,
Meest min Beundring vækker,
Og som jeg eier ei omsonst,
Det er — en Proppetrækker.

Ved den man af en Flaske kan —
Naar Flasken, vel at mærke,
Er fyldt med Viin, og ikke Vand —
Det sjunkne Mod forstærke.
Den baner Vei til Munterhed,
Den aabner Viddets Sluse;
Træk op tilgavns! før Du det veed,
Vil Haab og Guld frembruse.

Dens herlige Mirakkelkraft
Kan lædske tørre Ganer;
Den løsner fængslet Druesaft,
Og Snerper blive Flaner!
Den Bedesøster, som har nys
Holdt Prækener om Naaden,
Nu gi'er sin Sidemand et Kys
Og bliver løs paa Traaden.

Fortræffelige Instrument!
Ei blot du trækker Propper,
Men ogsaa, som er velbekjendt,
Du Ondskabs Kilde stopper.
Den, som faaer Viin paa Tungen, bli'er
Godmodig i Gemyttet;
Og Venskabs Mynt blev i en Sviir
Som oftest ærligst byttet.

Det, Proppetrækker, kan Din Magt;
For Dig min Lovsang lyder!
Du glimrer ei ved Glands og Pragt,
Men blot ved Dine Dyder. —
Din Følelse for denne Skat,
Maaskee jeg, Ven, først vækker?
Saa frisk, tag paa Din Flaske fat,
Og brug Din Proppetrækker.

Min Plads ved Bordet.

Mel.: Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Naar man mig byder til Gjæstebud,
Jeg ei mig bryder om store Retter;
Giv mig blot Lov selv at søge ud
Den Plads, hvor helst min Person jeg sætter;
Jeg nok skal vide,
Hvem jeg skal lide
Bedst ligefor mig og ved min Side:
Pas I kun paa!

Sæt ligefor mig en yndig Glut
Med brune Øine som Svovelstikker,
Hvis Smiils Pistol gjør en Karl caput,
Og sigter rigtig, men aldrig klikker.
O, Død og Plage!
Slig Plads indtage,
Gjør Uveirsnætter til Solskinsdage:
O, sæt mig der!

Paa venstre Side en Bedemand
Til Drikkenabo jeg nok vil have,
Og paa den høire man sætte kan
En ægte tyk Borgemestermave;
Da er jeg sikker,
Hvergang jeg drikker,
De mildt og venligt ad Skaalen nikker,
Og klinke med!

Men fremfor Alting rundt om mig sæt
En Kreds af ægte og sande Venner;
Blev jeg da end ei ved Bordet mæt,
Dog Venskabs Skytsaand min Sult bortgjenner.
Blandt alt det Første,
Blandt alt det Største
Er Venskab, lad mig saa hungre og tørste;
Kun ei hiint Savn!

Ved Drikkebordets Anretning.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Dreng! Du strax mig høre maa,
Gjør hvad jeg befaler:
Midt paa Gulvet her skal staae
Bordet med Pocaler.
Ved Pocaler menes Glas,
Dem man i et godt Calas
Aldrig kan undvære.

Hvor der Glas paa Bordet er,
Maa og være Drikke!
Derfor sæt nu Vinen her —
Vand jeg lider ikke —
Hvo, som Viin ei drikke tør,
Som Kujon man sætte bør
Under Postetuden.

Stole sæt nu rundt omkring,
Bring mig Viseboger!
Viid, at der bør Ingenting
Saynes, hvor man spøger.
Du er færdig, gak nu hjem.
Muntre Venner, kom nu frem,
Sæt Jer rundt om Bordet.

Venner, tag de tomme Glas,
Fylder dem til Randen.
Synger, drikker og gjør Pas,
Kik kun efter Manden.
Sidder han paa Bunden ei?
Nu saa løb han vel sin Vei.
Lad paany os drikke.

H. P. Place.

Soldets Philosophi.

Mel.: Seit Vater Noah im Becher goß.

Giv Agt, I Gutter! Af fulde Folk
Man Sandheden høre skal,
Og til at reise mig som dens Tolk
Mig driver et mægtigt Kald;

Min Text lyder tydeligt talt:
:,: Det Sold, som vi slynge af funklende Druer og Sangens Chor,
Har, mærk mit Ord,
Sin speculative Gehalt. :,:

Jeg er, det mærker jeg altid godt,
Men var dog stundom kun halvt,
Naar Livet ængsted' mig, trist og graat,
Og al min Courage faldt,
Vil sige, naar Pungen var lænds:
:,: Men her, ved det duftende Bæger, jeg føler mig rig og fri,
Er altsaa i
Den rene Værens Potens. :,:

Jeg veed, der bygge modsatte to
Ideer dybt i mit Sind;
Dog stundom er jeg saa dum at troe
Paa Foreſtillingens Skin,
Som ened' de sig excellent:
:,: Men naar til et Sold mine Drenge mig kalde fra Bog og Hjem,
Da træder frem
Oppositionens Moment. :,:

Den ene siger: „Bliv her og læs,
Huſk paa, Din Udsigt er mørk!"
Den anden svarer: „Ad Bogen blæs,
Plant Druer i Livets Ørk."

Den sidste faaer Approbation:
:,: Dog, mens nu i Laget jeg synger og drikker, gjør
Mers og leer,
Af Begge skeer
Den saligste Meditation. :,:

Saa mægter først min Bevidsthed klart,
I Tankens Dybder at see;
For Aanden viser sig aabenbart
Den absolute Idee:
Jeg tylder den i mig som Vaadt,
:,: Men ganske livagtig, med Tyrsus og Krands i det
løste Haar,
Den for mig staaer
Som Druens straalende Drot! :,:

Og saa begriber jeg fuldt, at stor
Er Sandheds seirende Magt,
At Alt i Himlen og her paa Jord
Min Viden er underlagt:
Rex mundi jeg er paa min Stol,
:,: Thi Borde og Vægge og Maaner og Stjerner maae
hver Secund
Sig dreie rundt
Om mig, som om Allivets Pol.

Nu, ædle Børster! hvad synes I?
Har jeg saa løst mit Problem?
Er Soldets ældgamle Theori
Bragt i Nutidens System?

Behaged det Jer, saa stem i:
:,: Gid aldrig vi savne Talentet og Syle og Tid og Kunst
Til Studium
Af Soldets Philosophi.

Poul Nytter.

Mel.: Vil Du være stærk og fri.

Et Glas Viin er Ingenting,
Tvende Glas kun Lidet,
Tre Glas give Aanden Sving,
Fire skjærpe Viddet.
Fem Glas er en Lædsketaar
For den tørre Tunge,
Sex Glas paa en Flaske gaaer,
Derved kan man sjunge.

Enkelt Flaske gaaer nok an,
Hvor der meer ei vanker;
Tvende snart man tømme kan,
Naar man har et Anker;
Har man faaet Bugt med tre
I et muntert Gilde,
Knapt man skal den Fjerde see,
Om man ogsaa vilde.

Aldrig var det nogen Skam
For en Helt at falde,
Naar to, tre først faldt for ham;
Han blev priist af Skjalde!
Hvi da ei besynge den,
Der, selv fuld, maa segne
Blandt de tomme Flasker hen,
Rød, mens de maae blegne!

Mel.: Sæt saa Glasset til Din Mand

Tager nu Enhver sit Glas,
Klinker med sin Nabo;
Synes Vinen Jer tilpas,
Drikke vi da capo.
Derfor lad os Glasset tømme,
Huft vi skal i Afbrændt svømme.
Lambo, lambo,
Drikker Alle, lambo!

Just saaledes skal det gaae,
Som det gaaer i Aften;
Vi vor Styrke stole paa,
Trodse Druesaften.
Derfor drik — tænk ei paa Andet —
Huft, at Vinen er ei blandet.
Lambo, lambo,
Den os styrker — lambo!

Mærker I, at Bachus han
Vil her lidt probere,
Viis ham, at I taale kan
Meget, meget mere.
Fyld hvert Glas og tøm det atter,
Lee ham ud med haanlig Latter.
Lambo, lambo,
Tømmer Glasset — lambo!

Nu da lad os reise os,
Kammerater! lambo!
Thyrsus vil vi byde Trods,
Kamerater! lambo!
Men hvis han alt Nogen plager,
Raader jeg han Rygstød tager.
Lambo, lambo!
Leve Bachus! — lambo!

For at være, som man bør,
Venner! maa man drikke;
Bollen reent maa tømmes! før
Bliver man det ikke: —
Jeg, som Broderparten fik,
Eder bedst kan raade:
Vers og Kjærlighed og Drik
Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
Ædru bør man være:
Men hvad der nu hører til,
Vil jeg Eder lære.
Hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld, og Du er fuld,
Vi er Alle fulde.

Har Du, som det lader til,
Broder, tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Vanden;
Før Du søger den igjen,
Maa Du vide, Kjære!
Paa hvad Sted Du tabte den,
Og hvor den mon være.

Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Sted i Salen.
Mærker nu Moralen min:
Hvor jeg den har funden,
Kan Enhver og finde sin,
Dybt paa Bollebunden.

Drikker, øser, skjenker i!
Drikker Alle, drikker!
Hisset er den Krog, hvori
Deserteuren stikker.

See! der er han! Bollen tom!
Ralle, ralle, ralle!
Punschen gik — Forstanden kom,
Ædrue er vi Alle.

Baggesen.

Mel.: Wer niemals einen Rausch gehabt.

Hvo aldrig sig en Ruus har havt,
Er ingen Dannemand:
I pægleviis den ædle Saft,
Ei gavner meer end Vand.
Nei, tømme maa man først en Pot,
Før man deraf har rigtig godt.

Saaledes som I see mig her,
Jeg alt har tømmet tre;
Og at jeg langtfra slukket er,
I snart skal faae at see.
Naar en Snees Glas er tømmed' først,
Saa vorer, faae den Skam, min Tørst.

Jeg er en gammel Prakticus
I Bacchus ædle Kunst;
Ei spiller man mig let et Puds,
Ei er jeg fuld omsonst.
I Rusen stiger mit Genie;
Jeg boler da med alle Ni.

Men faaer jeg Die paa en Tøs,
Mig Ild er Druens Saft:
Da bryder Kjærligheden løs
Med en herkuliſt Kraft,
Og Bacchus lønner med et Smiil
Sin ægte Dyrkers Mod og Ild.

Naar hele Salen cirkelrund
Sig dreier om min Stol,
Jeg føler ſtolt i ſamme Stund
Mig denne Verdens Sol;
Men ſtaaer alt Bollen paa vort Bord,
Jeg ſom Planet min Bane ſnoer.

Og ſnurrer jeg da rundt ſaa tidt,
Til jeg mig ſnoer omkuld,
Jeg deraf har en reen Profit:
Jeg veed da, jeg er fuld;
Og ſalig favner jeg den Ven,
Som hjælper mig paa Fod igjen.

Mig Jorden er et Paradiis —
Min Jord er denne Sal —
Med mig jeg kalder hver Mand viis,
Som har en Perial;
Og Viismænd er vi Een og Hver,
Thi fulde er vi Alle her.

Jeg sjunget har saalænge nu,
Min Hals er ganske tør;
Thi staaer til Glasset al min Hu:
Jeg drikke maa som før.
Op skjænker i til bredfuldt Maal,
Vi ende Visen med en Skaal:

Høit leve hver en Broder her,
Som dygtig pimpe kan,
Som veed at hævde Klubbens Værd
Og er en Dannemand!
Naar hver vil gjøre Sit med Flid,
Vort Selskab staaer til evig Tid.

A. P. Liunge.

Mel. Naar en Præst faaer Pastorat.

Hokus, Pokus, Filias!
Leve vore gyldne Tider!
Seer med Kikkert og med Glas
Om til alle Sider!
Er end i Beutelen Guldet kun ringe,
Har man desmeer i Signeter og Ringe;
Hvad ligger Lag paa Facon og paa Plads?
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
Naar vi Sandhed skal bekjende,
Staaer paa Vindigt Tidens Glas!
Pangen tør indvende:

Den, der er hyppigst ved Haanden med Praten,
Lapper Finantserne, flikker paa Staten,
Ofte er selv i en slem Suppedas,
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
At man dog ei eengang tier,
Med det gamle Snakkeras
Og de dumme Klynkerier,
Medens man skraaler paa Nød og Elende,
Ret som det Tid var, hver Skilling at vende.
Østergad' vrimler af Damer i Stads
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
Skuespil, Concerter Baller,
Stor Dinee og stor Callads
Her i Mængde falder.
Slipper end Pengene, stopper Creditten,
Alting dog jevnes tilsidst ved Fallitten;
Hab' ich kein Geld nicht, so hab ich Koras
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
Vi Violen lade sørge!
Hvortil skal det Klynkerads?
Maatte man nok spørge.
Om end Commercen forgjæves man søger,
Har man da ei nu Commersviseboger?
Det kan man kalde at leve paatrads.
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

:,:Hokus, Pokus, Filias!
I hver Gade, i hvert Stræde
Har man sig en Skueplads
Ikke blot til Glæde.
Om end med Kunst og med Kunstsmag det stranter,
Har man dog Overflod paa Trimulanter,
Morskabstheater, ja Bravo, Bajas!
Hokus, Pokus, Filias!

Hokus, Pokus, Filias!
Og vil man sig ret fornøie,
Kaste man til vort Parnas
Kun et kjærligt Die!
Lyde de ikke de hundrede Harper?
Mangen tør Lyde, imellem de Karper,
Samtlig de gjøre dog Støi paa Parnas.
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
Man i Smug vel hører klage;
Gamle ærlige Pegas
Bliver træt af Dage.
Men trives ikke fortræffelig Racen
Nu her i Landet af Bileams Asen?
Det kan særdeles vel tage hans Plads.
:,:Hokus, Pokus, Filias!:,:

Hokus, Pokus, Filias!
Naar vi Sandhed skal bekjende,
Er det Fjas med alskens Fjas,
Naar det ei faaer Ende.

Tiderne vi dog ei ændre og bedre —
Heller vi gjøre da som vore Fædre,
Skjænke og klinke og tømme vort Glas,
:,:Hokus, Pokus, Filias! :,:

K. L. Rahbek.

Evan byder os at drikke,
Trallala!
Som et Raad mod Sorg og Hikke,
Trallala!
Skam faae den, der andet troer,
Evan er en fiffig Broer,
Trallala!

Elskov, Skalken Amor siger,
Trallala!
Er en Dyd hos Mænd og Piger,
Trallala!
Skam faae den, der andet troer
Amor er en fiffig Broer,
Trallala!

Piger, Viin og Viin og Piger,
Trallala!
Altsaa her vor Lykke siger:
Trallala!
Pigerne gjør Hjertet glad,
Vinen dræber Sorg og Had,
Trallala!

Derfor, Brødre! vi i Live,
Trallala!
Skjæbnen bede vil, at give
Trallala!
Os til Kummers Medicin:
Unge Piger, gammel Viin.
Trallala!

N. T. Bruun.

Hvis et godt Raad, I følge kan,
Drikker, før I til Kampen drage;
Ædru jeg tugte kan min Mand;
Med en Ruus jeg fire kan tage.
:,: Frisk! skjænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

Fy! den Soldat en Kryster er,
Som blot vil tørste, og ei drikke;
Staklen kun Krigens Farer seer;
Hæder staaer for Drankerens Blikke.
:,: Skjænk atter i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

O Perial! Du tidt et Drog
Lærte at aabne Hjernens Laase;
Den, som er feig, naar han er klog,
Skrømmes, naar man hører ham vaase.
:,: Lovsynger Druen alle Mand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

Vor Jord er skjøn, men hvi vil Gud
Her med saameget Vand os plage?
Da drikke er Naturens Bud,
Viin langt bedre end Vand vil smage.
:,: Forsværger da at drikke Vand,
Det Perial ei give kan! :,:

At Herren ei et Element
Af Viin har gjort, jeg kan begribe;
Thi ved vor Tørst, det kunde hændt,
Verden kom for Vædske i Knibe.
:,: Frisk! skjænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

N. T. Bruun.

Druen vorer paa vor Klode,
Og paa Ranken Glæden groer;
Vinen gjør os vel tilmode,
Skjøn er vores runde Jord.
:,: Klinker, Brødre! Glædens Skaal!
Den er hele Jordens Maal. :,:

Stundom vil man dog fornemme,
At der Sorg hos Glæden boer;
Vinen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord,
:,: Al dens Galskab, al dens Fjas
Drukner i de fulde Glas. :,:

Fader Evan Friheshuen
Paa sin Isse fæstet har;
Frie Hænder perse Druen,
Og dens Saft er dobbelt klar.
:,: Klinker Brødre, synger Chor:
Frihed paa den hele Jord! :,:

Langt meer end Guld er Druen værd,
Den lindrer alle Smerter;
Selv Tossen gjør den ofte lærd,
Den bedrer onde Hjerter.
:,: Forsagte Yndling gi'er den Mod
Og varmer matte Oldings Blod. :,:

For Kummers Træl, o Drue, Du
En salig Trøst bereder!
Det kolde Marmorhjertes Hu
Til Elskovs Fryd Du leder;
:,: Du rober Ondskabs skjulte Raad,
Og standser Faderløses Graad. :,:

I Ly af Ranker Liighed boer,
Der Rang og Ahner vige;
Enhver sig drømmer ligestor,
Den Arme med den Rige.
:,: O Viin! saalænge Kloden staaer,
Din Undervirkning ei forgaaer! :,:

Egen Melodi.

Tidt faaer jeg, naar jeg drikker
En Ruus,
Især naar jeg udstikker
Mit Kruus;
Naar Vinen da i Panden
Gaaer op,
Saa siger strax Forstanden,
Stop, stop!

Men tørste maa man ikke,
Nei, fy!
Paa Rusen bør man drikke
Paa ny!
Sin Perial man maaler
Tilpas!
Jeg veed præcis jeg taaler;
Tolv Glas.

Du glædesvangre Drue,
Min Lyst!
Varm længe med Din Lue
Mit Bryst!
Mig Vinen endnu smager
Som før;
Og naar den mig forsager,
Jeg dør.

Dig, Ranke, jeg besynger
Saa glad,
Jeg om min Tinding slynger
Dit Blad.

Man os til Trøst i Kummer
Dig gav;
Beskyg i Dødens Slummer
Min Grav!

N. T. Bruun.

Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler,
Trindt om hans Altre Roser groe;
Og under Ly af Ranken bedst man hviler,
Det, Brødre! var Horazes Tro.
Ja, festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre! ved Bægerets Klang.

Chor.

Ja festligen lyde etc.

End seer jeg, Ven! at fra Dit Aasyn straaler
Den favre Ungdoms Fyrighed.
End seer jeg ei, at Du utidig maaler,
Og at Du tæller Dine Fjed.
:,:Ja, festligen lyde etc.:,:

Saa nyd og haab ei, at den svage Alder
Erstatter Dig hensvundne Aar;
Du let kan reises, naar saa ung Du falder,
Men ei naar Du ved Staven gaaer.
:,:Ja, festligen lyde etc.:,:

Din Pige leve! Broder, hun som kroner
Din Daad ved ædel Kjærlighed!
Hun svigter ei, naar hun ved Millioner
Opdynget Guld tilsidst bli'er kjed.
:,: Ja festligen lyde etc. :,:

Saa tag Dit Glas og klink saa med Din Broder,
Som ynder skyldfri Munterhed!
Og syng kun ikke efter falske Noder,
Før Aftenstjernen skrider ned,
:,: Ja, festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!:,:

Rode.

Melodi af Kuhlau.

Kloden maatte styrte sammen,
Var ei Viin en mægtig Gud;
Dybt i Mulmet koger Flammen,
Slaaer af Purpurskyen ud.
Storme hæver den og dæmper,
Driver Spas med Sind og Sands;
Men hvo rask med Guden kæmper
Vinder Paradisets Krands.
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun hvo rask med Bacchus kæmper
Vinder Paradisets Krands.

Maa i Nat og Mulm Du famle,
Skjælv ei for et Febergys!
Tom en Kande af den gamle,
Strax Du Varme faaer og Lys.
Viisdomsfuglen af sin Dvale
Vækker Rankens Trylleſtav,
Og hvor Druetunger tale,
Synker Daarſkab i ſin Grav
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun hvor Druetunger tale,
Synker Daarſkab i ſin Grav.

Ja, med Ranken Alt omfatter
Bacchus, Glædens raſke Gud!
Som en Phoenix Sjælen atter
Flagrer af hans Flammer ud.
Over Stjernen flyver Tanken,
Naar Pocalens Klokker gaae.
Og ved raſke Tag i Ranken
Vi til Paradiſet naae.
Gives der en bedre Vei?
:,: Nei, nei, nei! :,:
Kun ved raſke Tag i Ranken
Vi til Paradiſet naae.

Güntelberg.

Kom, Brødre, kom, nu vil vi til at drikke,
Lad ingen Sorg forſtyrre denne Feſt!
I Bacchi Navn vi Fanerne udſtikke,
Den ſtørſte Helt er den, ſom tørſter meeſt.

Mops siger: Man kan drikke bort Forstanden!
Den Misantrop med sine Prækener!
Byd ham et Glas! han drikker som en Anden;
Fæ bli'er han ei — man bli'er ei, hvad man er.

Naar Star sig ind i Syllogismer pakker
Og viser i Figurer, han er til,
Saa lee vi kun ad den Monadenmacher,
Og drikke for at vise, vi er til.

Men tys! der er Tartuf, som os bansætter,
Og maner os heelt ned i Helvede,
En Bolle Bisp til denne Seelenretter!
Saa gaaer han hjem igjen med Vægterne.

Hvad rager os, hvad disse Narre sige?
Nei, Fader Gleim, det er en anden Mand,
Han siger: Drik, I Hunde! til I ligge!
Det kalder jeg for Tro og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt, og dette la'er sig høre:
Ihr Herren, trinkt! darum gab Gott uns Durst,
Wer sich im Dienst, im Trinken lasset stören,
Der irrt, der irrt! — O store Mand, Hans Wurst!

Herr Helfengleich vil friske Folk kurere,
Saasnart man ham tre Glas Madeira gi'er;
Ser Glas: — han alt vil til at trepanere;
For ni han skjær os op med al Plaisir.

Franz Lämmerlein, en Zinzendorfianer,
Som sukker for, der ei er nok af Baal,
Han drak engang, og strax han Fanden maner,
Han drak igjen og drak Spinozas Skaal.

Kort sagt: endog de største Orthodoxer,
Som bli'er betalt, for de skal troe til Trods,
Og Alt hvad som kan rime sig paa Oxer,
Dem gjør et Glas saa godt som En af os.

Selv Israel, som qvæler mig til Døden
Med sit: Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht!
Saasnart jeg kun kan faae et Glas i Joden,
Saa stiller han alt Verler uden Sigt.

Saa, brave Mand, kan Bacchus Alle gjøre;
Naar vi kun vil, han sætter det til os.
Hvortil kan ei hans Trolddomsmagt forføre,
Og hvo vil ei forevige hans Roes?

Har I Proces, et Glas strax afgjør Trætten,
I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer.
Følg kun mit Raad! tag Flasken med i Retten;
Saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom, Brødre, kom, nu vil vi til at drikke
Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
Den største Helt er den, som tørster meest.

Trojel.

Diogenes vranten og stolt,
Som knurrede nok paa de Unge,
Af Vin dog saa inderlig holdt,
Thi Sandhed den gjød paa hans Tunge.
Men da salig Job han blev lig,
Og mangen Gang savnede Føden,
Et Vinfad han tiggede sig,
Der laa han og ventede Døden.

Heraklitus, veed man jo, gik
Med Flasken saa lumsk i sin Lomme,
Men flæbed', saa det havde Skik,
Naar Flaskerne først vare tomme.
Han græd over Jordens Besvær —
Jo, see om vi troe disse Løgne;
Han drak, det var Mandens Maneer,
Til Vinen flød ud af hans Øine.

Demokritus sin Perial,
Tidt havde saa godt som en Anden,
Han lo, som en Mand der var gal,
Naar Glassene fyldtes til Randen.
Hans Næse tidt lyste ham hjem;
(Vi dertil har opfundet Lygter)
Og hvor han kom ravende frem,
Der lo han af hver, som var nøgter.

Copernikus hine var liig,
Og søgte om Viisdom i Flasken,
Der vidste han, skjulte den sig
Og ulmed' som Ild under Asken.

Engang i en Ruus, som var stiv,
Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
Begreb han først ret i sit Liv,
At Jorden gik rundt omkring Solen.

Selv Viismanden Aristotel
Har Vin for sin Viisdom at takke;
Skjøndt eengang han pimped saa vel,
At han fik Musketten paa Nakke.
Han elsked' det Vaade saa høit —
Man Sandheden ei bør fordølge —
Af Lyst til at fyldes ret dreit
Han sprang i den skummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Taar over Tørsten monn' tage
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked' gik frem og tilbage.
Han Skeptiker blev denne Mand,
Og havde den Mening blandt flere:
Størst Galning har største Forstand, —
Hurra! for den skeptiske Lære!

L. Sagen.

Mel.: Didrik var en gammel Mand.

Caspar var en pudsig Fyr,
Vi ham allesammen kjendte;
Over Mark og Skov og Myr
Han for Qvindfolk rendte;

Men dersom Fyren fik Lugten af Flasken,
Stod han paa Pletten, stak Næven i Tasken,
Drog op en Ottefilling, drak sig en Pægl. —
Deri gjorde Caspar vel,
Deri gjør vi Alle vel.

Han hver Aften Klokken fem
Med sin Hat og Knortestaven
Gik i Klubben, fik en Dram
Pommerants for Maven.
Spilte saa Trekort med Christen og Peter,
Drak Æggesopkner og dygtig skrev Beter,
Spiste sin Oresteg, tømte sin Pægl.
Deri gjorde Caspar vel,
Deri gjør vi Alle vel.

Og hver Postdag han i Klub
Læste fynsk' og tydske Aviser;
Lo, naar Buldrian fik Skrub
For Hr. Peters Sottiser;
Snakked' med Værten om Stats-Politiken,
Viste paa Landkort og glemte ei Drikken,
Halsen blev tør, han begjærte en Pægl,
Deri gjorde Caspar vel,
Der gjør vi Alle vel.

Men naar Klubben havde Bal,
Inspecteur han da ageerte,
Vimsed om den hele Sal
Og os amuseerte;

Dandsede Skotsk som en Høne paa Ærter,
Skar for ved Bordet Kalkuner og Tærter,
Svedte og pusted' og drak sig en Pægl,
Deri gjorde Caspar vel,
Deri gjør vi Alle vel.

Han sit hele Liv bortdrev
Med Fadaiser og Sotiser,
Og som Candidat han skrev
Hele Knipper Viser;
Naar man da loe ad hans dumme Optøier,
Syntes han, dette var herlige Løier,
Drak sit Salarium op i en Pægl.
Deri gjorde Caspar vel,
Deri gjør vi Alle vel.

Stundom blev han desparat,
Gjorde saa en Hob Credentser,
Søgte om et Pastorat;
Men om man ei ændser
Hans Promeria, og han maa høre:
„Denne Gang herved er Intet at gjøre!" —
Tænker han, gid jeg her havde en Pægl!
Deri gjorde Caspar vel,
Deri gjør vi Alle vel.

Kjed tilsidst af al Spilop
Og i Nakken hartad skaldet,
Blev han nu med Sjæl og Krop
Herfra heden kaldet.

Men førend Sjælen krøb ud af Chenillen,
Skjænkede han sig en Taar af Bouteillen —
Han paa sin Reise vil have en Pægl.
Deri gjorde Caspar vel,
Og han drak saa smukt Farvel.

Kom hver vakker ærlig Mand
Og hver smuk honnet Matrone,
Som ei spæder Viin med Vand,
Syng i Andagts-Tone:
Caspar fra Verden, vor Ven, maatte trække,
Trofast i Drikken, Fred med hans Aske!
Gid vi saa troe som den salige Sjæl,
Aldrig fattes til en Pægl
Til vi sige skal Farvel.

Stabell.

Hvi rose I saa vore Fædre,
Og vil vi skal være som de?
I mange Ting har vi det bedre,
I strax et Exempel skal see:
I troe, at de søgte sig Ære
Paa deres mandhaftige Tog;
Men Eder min Vise skal lære,
Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Tilsidst smagte Ølket dem ikke,
Og Mjøden dem faldt alt for sød.

Viin var ei at vente herhjemme,
Selv ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Viinflasken gjemme,
Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen, hvor Druerne groe;
De kom der, de drak og de sloge,
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalede ikke,
De Danske drak Vinen fra dem;
De strax en Borgmester udstikke
At jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gjæster,
Men traf dem, sig selv til Fortred;
De lærte min gode Borgmester
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden,
Der laae de og solte i Viin,
Saa lob de beskjænked' i Striden,
Og saa blev de slagted' som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
Viinlandene temmelig tidt;
De Franske saae, det var det Bedste
At blive dem skikkelig qvit:
De udbad sig ydmygst den Ære,
At bringe dem Vinene her;
Saa lod vore Fædre dem være —
En Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
Begriber man, det er en Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage,
Vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hjem:
Gid Handel og Sofart florere,
Vi faae vore Vine ved dem.

K. L. Rahbek.

(Efter det Tydske).

Venner! vælg, som jeg, en Talisman;
Intet Uheld Jer da ramme kan.
Men det fulde Glas I maa Jer vælge da.
:,: Ha, ha, ha! :,:
Jeg blandt mine Drikkebrødres Tal
Pleier faae min bedste Perial.
Fro jeg drikker rundt, og Sangen toner da:
:,: Ha, ha, ha! :,:

Bryder mod mig Livets Uveir los,
Kives jeg en Smule med min Tos;
Drikkende paany jeg stifter Fred og Ro,
:,: Jo, jo, jo! :,:
Er i Kassen ei en Skilling meer,
Jeg ved Flasken dog af Hjertet leer.
Selv i Døden drikker, synger jeg endnu,
:,: Lu, lu, lu! :,:

Men, og tjene skal mit fulde Glas
Mig paa Himmelveien til Compas.
Under Drik og og Sang jeg seile skal herfra.
:,: La, la, la! :,:
Petrus lukker op med Nøglen sin,
Drikker først med mig en Flaske Viin,
Følger mig saa ind, og Dus er han og jeg!
:,: Ei, ei, ei! :,:

Du, o Petrus, mig nu vinker blid:
Drukket har Du al Din Levetid;
Lystig vist blandt Engle Du vil vorde da;
:,: Ah, ah, ah! :,:
Jeg blandt Engle stander i Geled,
Er en Engel uden jeg det veed,
Drikker, synger, springer med dem i Gallop.
:,: Hop, hop, hop! :,:

Seer I nu, hvad Drik kan bringe til?
For en Dranker Alting lykkes vil!
Thi al Plage, Smerte, Sorg bortdrikke vi.
(Fløites).
Synge maa man, naar man lystig er,
Smukke Piger maa man have kjær;
Men til Sang og Favntag altid have Hu,
:,: Glu, glu, glu! :,:

A. P. Liunge.

Har jeg kuns en lumpen Daler,
Notabene, som er min,
Nogle Flasker og Pocaler,
Notabene, fyldt med Viin,
Er jeg hjerteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

Har min Daler faaet i Lommen,
Notabene — faaet sin Rest,
Er fra Barfreds Flasken kommen,
Notabene, med Protest:
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

Kysser jeg en Andens Pige,
Notabene, som er smuk,
Vil min Skrædder fra mig vige,
Notabene, for et Buk,
Er jeg hjerteglad og blid,
Notabene, for en Tid.

Er min Donna rig som Fanden,
Notabene, riig paa Aar,
Hører jeg min Skrædders Banden,
Notabene, indenfor.
Den, som da fornøier sig,
Notabene, er ei mig.

Glæden boer hos Viin og Piger,
Notabene meget tidt;
Uden Penge, Verden siger
Notabene, saare lidt.
Disse Tre min Glæde gjør —
Notabene, til jeg døer.

P. A. Heiberg.

Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil
Os Livets Byrder lette,
For Lise først jeg klinke vil,
For Trine, Hanne, Jette!
Os Herren gav en skjønne Flok,
Hvis Navn er endt med ine;
Vi mange har, men langtfra nok:
Skaal Mine, Caroline!

Skaal Trines Smiil! Skaal Lises Barm!
Skaal Christianes Læber!
Marias Fod! Augustas Arm!
Skaal Grethe! men jeg stræber
Omsonst at finde Viin til hver,
Hvis Skaal jeg vilde drikke;
I Kjeld'ren ei en Flaske er,
Og Penge har jeg ikke.

Med Flasken i min høire Arm
Cupido selv mig lærte,
Med venstre Pigens skjønne Barm
At trykke til mit Hjerte.
Midt i min Elskovs søde Ruus
Et lille Glas jeg tømmer;
Mens Viin i Panden holder Huus,
Om Kjærlighed jeg drømmer.

Men selv i denne Medicin
Jeg efter Forskjel higer:
Jeg holder kun af gammel Viin
Og kun af unge Piger.
Ei vil jeg dadle Herrens Værk,
Men alle mine Dage
Jeg ønsked helst, at Viin var stærk
Og alle Piger svage.

N. T. Bruun.

Flasken er alle Glæders Kilde,
Den er min Trøst, min bedste Ven;
Jeg med Plaseer den fylde vilde,
Blot for at tømme den igjen!
I trende Slurk jeg den udstikker,
Naar den er tom, saa er jeg fuld!
Jeg er en Crœsus, naar jeg drikker,
Viin er mig kjærere end Guld.

Vinen gjør knibſte Piger tamme,
Vinen gjør vranten Kone mild;
Vinen forſtærker Elſkovs Flamme,
Vinen udſlukker Vredens Ild.
Jeg, naar jeg faaer en Taar paa Panden,
Er ſaa taalmodig ſom et Faar;
Hver en Bekymring gi'e jeg Fanden,
Lyſtig jeg er, hvordan det gaaer.

Viin til min ſidſte Stund, jeg haaber,
Vil mig beſtandig ſmage ſød;
Men det er ſlemt, de røde Draaber
Farve min Næſe purpurrød.
Jeg af de ſmukke Pigers Miner
Seer, at den dem indjager Skræk;
Thi Druens Perler, ſom Rubiner,
Pryde ei Godtfolks Anſigtstræk.

N. T. Bruun.

Lad den ſkrantende Magiſter,
Fuld af Støv og Snuustobak,
Søge op i Lærdoms Kiſter
Efter alſkens Polſeſnak;
Vi vil efter Bunden lede
I vor Værts de fulde Glas:
Der boer Viisdom, der boer Glæde,
Alt det Andet er kun Fjas.

Lad en ſtreng Tartuffe true
Med det hede Helvede,
Og ſlaae Kors for ſig og grue,
Naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædſker
Sig, naar han bli'er tør og hed?
Jo, jo! de profane Vædſker
Glide ganſke artigt ned.

Blod Methoden er forſkjellig!
Her indtage vi vor Ruus;
Den, ſom dertil er for hellig,
Pimper hjemme i ſit Huus.
Svirer inden lukte Døre,
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre,
At her er et chriſtent Land.

Velkommen varme Purpurſkaal,
I Skoven, fra det varme Baal!
Din Virak ſig i Træet ſlynger,
Mens Heltene Din Lovſang ſynger.
I grønne Skygger hvirvler ſig
Den lyſe Lue høit for Dig!
O, Bacchus! hør ved Bægerklang
Vor Jægerſang, vor Røverſang!

Ei Bacchus elsker Borg og Stad
I Lovets Hvælving er han glad;
Der Bækkens Pige ham forlyster,
Mens drukne Satyr Druen kryster.
Naar Livet grændser vildt til Død,
Og Blod gjør Vinen dobbelt rød,
Da glæder ham, med Bægerklang,
Vor Jægersang, vor Roversang.

Det bedste mangler os dog nu,
O, Fader Pan! dem sende Du:
Med runde Skuldre, røde Kinder,
En liflig Skare Bacchantinder
Som rase hen ad dunkle Sti,
Saa rovbegjærlige som vi.
Da lyder Dig bag Skovens Hang,
Vor Jægersang, vor Roversang.

Oehlenschläger.

Om hundred' Aar er Alting glemt,
Venner, hvad end vi her maae lide;
Thi lad os være glade stemt,
Sætte de morke Griller tilside!
:,: Den Ruus, som vi i Aften faaer,
Er sovet ud — om hundred' Aar! :,:

Vil Lykkens Hest ei gaae i Trav,
Broder, giv den af Glædens Sporer;
Generes stundom Du ved Krav
Af Verler, Renter, Creditorer;
:,: Trost Dig, at hvordan det end gaaer,
Du kræves ei — om hundred' Aar. :,:

Og hvis Din Pige nu og da
Elsker Dig kun lidt meer end — Fanden,
Da er der fleer, hvor hun kom fra;
See Dig om, Du finder en Anden.
:,: Pluk Glædens Roser, hvor de staaer!
Du seer dem ei — om hundred' Aar. :,:

Synes Din Vandel ei tilpas,
Lyster en Mundkaad om Dig skumle;
Gjør Ret og Pligt og tøm Dit Glas!
Lad saa Kreti og Pleti mumle.
:,: Klafferlysten dem vel forgaaer,
Om ikke før — om hundred' Aar. :,:

Men dersom Du er Ægtemand
Til en Hustru, der er Xantippe,
Som sætter paa Dit Glas en Rand,
Hvortil, desværre! Du maa nippe;
:,: Vild, Din Ægtestand Ende faaer,
Om ikke før — om hundred' Aar. :,:

Derfor Elskov, Venskab og Viin
— Dog, Notabene, af den ægte —
Nydt med Glæde, er Medicin:
Druens Virkning man ei kan nægte;
:,: Thi lad os være glade stemt!
Om hundred' Aar er Alting glemt! :,:

C. Soborg.

Jeg veed mod hver Bekymring den ypperligste Cuur,
Den passer galant for Soldatens Natur;
Naar han er bedrøvet, ta'r han paa Flasken fat;
Han drikker, det Middel er extra probat.
Jeg mærkede tidt, naar først Flasken var tom,
Istedetfor Grillerne Munterhed kom;
:,: Thi frisk! kom lad os klinke og drikke, Kammerat!
Ved Flasken svigter aldrig den sande Soldat. :,:

Kanonerne dundre, det skralder Skud for Skud;
Naar Kongen befaler, vi lystre hans Bud.
Mod Fjenden Soldaten gaaer glad som til en Dands,
I Kampen erobrer han Seierens Krands;
Sin herlige Løn efter blodige Dyst
Han finder ved Pigernes yndige Bryst.
:,: Thi frisk! kom, lad os klinke og drikke, Kammerat!
Sin Pige svigter aldrig den sande Soldat. :,:

Den sidste Hvid, jeg eier, jeg deler med min Ven;
Jeg veed, han mod mig gjør det samme igjen;

Men dersom min Pige han komme tør for nær,
Saa prygler jeg ham, til han skeer en Ufærd:
I Pigernes Kys ingen Deling gaaer an,
Dem vil jeg beholde saa længe som jeg kan.
:,: Forresten som Venner vi klinke, Kammerat!
Thi Venskab svigter aldrig den sande Soldat. :,:

Min Konge og hans Rige jeg helliger en Skaal:
Fyld Glasset, Brorlille, til bredfulde Maal!
Thi skjøndt for Viin og Piger vi føle Hjertet slaae,
For Æren dog begge tilbage maae staae.
En Dosmer, som Kys af en Pige forsmaaer!
En Usling, som bæver, naar Stridstrommen gaaer!
:,: Kom frisk! og lad os klinke og drikke, Kammerat!
Thi Æren svigter aldrig den sande Soldat. :,:

N. T. Bruun.

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Pungtuli! pungtuli! lystig, min Ven!
En Krands vi for Viinguden binde!
Vort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,
Og Glæden er sjelden at finde.
Nyd da erkjendtlig hver Stund, som til Dig leer!
Hvo er Dig Borgen, at samme smiler meer?
Broder! paa mit Vink
Dit Bæger fyld og klink!

Hvordan det end gaaer,
Den Sandhed evig staaer:
Saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Tænk, ved hver Time, som lyder, Du gaaer
En skjælvende Alder imøde;
Og sjelden, kun sjelden de sneehvide Haar
Forliges med Druen den røde;
Ungdommens Syssel er Viin og Kjærlighed,
Ald'ren sig graver blandt gyldne Dynger ned.
Broder! paa mit Vink ꝛc.

Venner! i Dag være Glæden vor Gjæst!
At klage ei Umagen lønner;
I Dag er det Venskabs og Kjærligheds Fest;
Skaal, Venskabs og Kjærligheds Venner!
Skaal, hver, som synger, som leer og fryder sig!
Skaal, hver, som skjænker og stemmer i med mig!
Broder! paa mit Vink
Dit Bæger fyld og klink!
Hvordan det end gaaer,
Den Sandhed evig staaer:
Saalænge som Druernes Nectar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Frankenau.

Naar man sit Glas har tømt i Ro,
Da har man Hjertet paa sin Tunge;
Alt som man drikker, glad og fro,
Den Gamle klinker med den Unge.
Den Første tænker paa sin Vaar,
Den Sidste paa sin elskte Pige;
:,: Til Panden Vinens Dunster stige,
Men hvert et Ord fra Hjertet gaaer. :,:

Man synger høit om Viin og Kys;
Med Glas i Haand man Guld ei savner,
Og den, som var Din Uven nys,
Med Broderhjerte Du omfavner.
Af Nød og Trang man intet veed,
Sig Staaderen en Crœsus drømmer;
:,: Hver Følelse fra Sjælen strømmer
I Tillid og Fortrolighed. :,:

Til Armods Søn med gavmild Haand
Man Trøstens milde Gave rækker;
Ved Vinen hæver sig vor Aand,
Den hver en Trældoms Lænke brækker.
Som Himlen Sjælen aaben er,
Hvert Øie læser i vor Tanke;
:,: Af Glæde vore Hjerter banke,
Og hver en Skabning er os kjær. :,:

Paa Bunden af en Flaske Viin
Gud lagde Nøglen til vort Hjerte,
Og Brugen af dens Medicin
Mod Sindets Qval os Glæden lærte;

Men tie, veed jeg, er ei let,
Naar ofte man sit Glas udstikker;
:,: Jeg mærket har, naar tæt man drikker,
Saa glemmer man at holde tæt. :,:

N. T. Bruun.

Menneskет er skabt til Glæde,
Verden er jo ingen Ørk;
Den var gal, som vilde græde,
Om end Skjæbnen er lidt mørk.
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi! :,:

Væk — til Bloksbjerg med de Griller,
Som formørke Glædens Sol;
Munterhed og Glæde spiller
Overalt fra Pol til Pol.
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi! :,:

Er jeg syg, har ingen Penge,
Næsten ganske bankerot,
Færdig til mig selv at hænge,
Drikker jeg mig kun en Pot.
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi! :,:

Bacchus! Bacchus! Du alene
Er min Helt, mit Haab, min Lyst;
Du gi'er Kraft i slappet Scene,
Du gi'r Helten Mod i Bryst.
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!:,:

Piger, Appetit, med mere,
Lækkre Retter, Viin paa Bord —
Faae den Skam, der skal begjære
Mere paa Guds grønne Jord. —
:,: Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!:,:

Leve da hver vakker Pige!
Leve Viin og Kjærlighed!
Leve vi og vore Lige,
Indtil mange tusind Led,
:,: Lystig Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!:,:

Beck.

Min Doktor er en ærlig Mand,
Han siger: Du maa drikke
Alt hvad Du vil undtagen Vand,
Det ene duer ikke,
Medmindre det bli'er lavet til
Med Rom, Citron og Sukker,
Thi da Du Intet finde vil,
Som bedre Tørsten slukker.

Og mange Ting forvolde Torst,
Som knap man skulde tænke,
Men dog Erfaring lærer: Forst,
Ifald Du faaer en Enke,
Der piner Dig til Døde med
Sin salig Huusbonds Dyder,
Da bliver Ganen tør og heed,
Punsch qvæger da og fryder.

Dernæst om Du har en Rival,
Som Din Clarisse sælger
Sin Haand for Guld, da er Du gal,
Ifald Du Strikken vælger.
Nei, dersom Du til saadan Spot,
(Som gjerne skeer) fornemmer
En heftig Lyst til noget Vaadt,
Punsch gjør, Du alting glemmer.

Fremdeles: om Du i en Jil
Den Daarskab har begaaet,
At lide paa en Hofmands Smiil
Og dog ei Embed faaet;
Saa tro Din Doctor paa hans Ord,
Han vil Dig ikke ilde:
Punsch er paa denne falske Jord
Den bedste Trøstekilde.

Tilsidst; hvis Plutus Dig har glemt
Med sine gyldne Gaver,
Da er det sandelig heelt slemt,
Dog om endda Du haver

Credit hos nogen ærlig Vært
Kun paa en tre Marks Bolle,
Skal Du, før den er halvt fortært,
Dig for en Croesus holde.

Storm.

En tungsindig :,: melankolisk Mand,
Som sig aldrig fryder,
For hans Blod ei flyder,
Han den Stakkel, :,: han maa drikke Vand!

Hvo som træller :,: uden egen Skyld,
Og sig alle Dage
Maa med Arbeid plage,
Han bør styrkes, :,: lad ham drikke Øl.

Naar Soldaten :,: staaer paa Isen Post,
Og hans Legem gyser,
Blodet i ham fryser,
Brændevinen :,: er hans Raad mod Frost.

Den Forlibte, :,: som har traurigt Sind,
For han ei kan vinde
Sin Beherskerinde,
Lad ham trøstes :,: ved den ædle Viin.

Men den Usling, :,: som sig bilder ind,
At det sig ei sømmer,
Man et Glas udtømmer,
Lad ham, Venner! :,: drikke Medicin.

Vi som tage :,: Glæden, hvor den faaes;
Sorgesløse, glade
Aldrig Griller lade
Komme nær os, :,: Punschen er for os.

Saa forkynder :,: Punschen Troskabs Drift!
Og hvo med os ikke
Venskabs Skaal vil drikke,
Lad ham drikke :,: Galde og Forgift!

Abrahamson.

Mel. Boer jeg paa det høie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol mellem Frøken og Frue —
Hvor en Jomfru kommer ind
Paa den anden og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Viften hun gjør Vind,
Løfter Svandsen i Veiret og neier. —
Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa,
Der min Mund gaaer ziirligt istaa, —
Der jeg steger hvert et Ord
Og la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser,
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser. —

Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske;
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil og kun Fiskene Fiske.
Der min Skjemt ta'er Burer ei paa,
Som den er, jeg lader den gaae, —
Der jeg koger ingen Ord,
Kammeraterne sluge dem raae.

Byder man mig en Kop Thee
Ved et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Ioder faaer at see
Og desligeste Modens Personer;
Hvor man blues ved en Hat,
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
Hvordan Frøknen sov inat?
Eller: „hvorfor mon Jomfruen sørger?"
Der tilværks forsigtig jeg gaaer,
Fiint jeg der paa Strængen kun slaaer,
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Runs
Ved en Punsch i en Kreds af de blaae Kammerater,
Hvor med Sølling jeg er Dus
Og deslige forvovne Krabater;
Hvor Koksmaten kommer ind
Men sin Pos, skyller Glas og Kahytsgulvet feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier, —

Skjemtens Melk, saa sund og saa puur,
Der ei staaer og bliver mig suur,
Der min Sang er uden Tvang,
Som den kunstløse vilde Natur.

Hver sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare,
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg mig som Sønnerne bare;
Med Corsarer der ombord
Kan jeg lee, være lystig og trumfe med Fanden,
Ved et Søndagsselskabs Bord
Kan jeg kjede mig smukt som en Anden.
Alt sin Plads, saa Alting er godt,
Selv lidt Spog, lidt Spas og lidt Spot;
Alt er ærlig, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt;

Baggesen.

Hvoraf kan det komme man raver
Endog med en svag Perial?
Tidt derover grublet jeg haver
Og næsten studeret mig gal:
Men da jeg begyndte at drikke
Og drak, saa det sved i mit Skind,
Jeg fandt, at det kom af, man ikke
Fuld Ladning i Skroget tog ind.

Jeg fandt, og Naturen os lærer
Saa klart, hvad jeg oven har sagt,
Den bedst veed, hvad Ladning vi bærer,
Hvor Ladning i Rummet er lagt.
Den knurrede stedse: stands ikke!
Og raabte bestandig mig til:
Jo mere, jo meer Du maa drikke,
Jo mere og have jeg vil.

See Skibet! — i stormende Vinde
Saa trygt det paa Bølgerne gaaer,
Naar kun det en Ladning har inde,
Som tæt under Lugerne staaer;
Men, hvis det med Lidet sig vover
I Havet paa Bølgerne blaae,
Saa ligger paa Timen det over,
Og stundom til Grunde maa gaae.

I Tilfælde Nogen da raver,
Naar herfra vi gaae under Seil,
Jeg troer dog, at godtgjort jeg haver,
Det er hos ham selv da en Feil.
Men ei kan det skee, vil Du tænke
Paa hvad der mon ovenfor staae,
Og skjænke og drikke og skjænke
Saa længe en Taar er at faae.

A. Olsen.

Da Sanct Peder vandred' om,
Han til en Viintapper kom;
Træt og mat han monne ile
For at søge Ro og Hvile;
Vor Viintapper bød ham Mad,
Satte Bedste frem paa Fad,
„Drikke, Drikke!" raabte Peder;
Man ham Biskop tilbereder; —
Peder drak og bad om mere,
Tog Viintapperen i Haand:
Siig, hvad har Du at begjære,
Du gjæstfrie og brave Mand?
Bange Manden gav et Hik,
Konen ønsked' med et Nik:
„Gid at Biskop altid være
Venners allerbedste Drik."

Som Du vil, saa skal det skee,
Sagde Peder smilende;
Begge Kjøn skal Biskop ynde,
Drikke den og dog ei synde.
Den skal bære geistligt Navn,
Være Jorderigets Gavn;
Tjene til vor Mad at døie,
Lette Sindet og fornøie. —
Heraf kan man see og lære,
At Sanct Peder han var til.
Skulde en Dumdristig være
Og den Sandhed nægte vil;

Ei, saa lad ham Biskop faae,
Tro, at han vil strax tilstaae:
Den sin Kraft, sin Magt, sin Ære
Fra Sanct Peder have maa.

Skaal for hver en ærlig Sjæl,
Som vil Nordens Fred og Held!
Skaal for hver en yndig Pige,
Naar hun dydig er tillige!
Skaal for Borger, Bonde, Helt,
Somand, Præst, Soldat i Felt!
Ingen Stand og Mand forglemme,
Som sin Næstes Vel vil fremme!
Skam og Last faae den, som tænker
Staten nye Trængsler op;
Den, som smedder Hand'len Lænker,
Smed ham fast til Bjergetop!
Lad ham uden Viin og Ven
Tage af Gjengjeldelsen
Samme Skaal, som han iskjænker
For en arm, dog talrig Flok.

En Tour paa Stigen.

Naar man faaer lidt Godt at drikke
Dunsterne til Ho'det stikke;
Da vi saa paa Gaden kom,
Gik det lystig rundtenom,
Drenge, Piger om mig sprang,
Lystig Vægterpiben klang.

Strax saa kom da Vægterflokken,
Slog med Kosteskaft og Stokken;
Strax saa fik de Varpesjou,
Bandt paa Stigen mig med Toug,
Og paa Ryggen de mig fik,
Hen til „Kammeret“ det gik.

Da vi saa kom ned i Porten,
Stod der alt Tolv, Tretten, Fjorten;
Saa den tykke Madsen kom,
Viste hver af os sit Rum,
Og da han fik mig at see:
„Put ham ned i Nummer tre.“

Da vi saa kom ned i Hullet,
Slængte jeg mig langs ad Gulvet;
„Søde Broder, er Du der?
Vi har længe ventet her;
Vi er kommet noget før
Kjørende paa samme Bør.“

Strax saa raabte nu en Anden:
„Det er ham, der har vi Manden,
Han vor Kammerjunker er,
Som skal feie Gulvet her,
Han skal bære Dyret ud,
Ellers skulde lange Knud.“

Da nu Alt blev klart i Kassen,
Førte man mig op til Madsen,

Han en Tale til mig holdt,
Der har alslags Bedring voldt;
Strax derpaa jeg kunde gaae.
Talen lød omtrent som saa:

„Svinebæst! Nu kan han dandse,
Lad mig see, at han kan sandse,
At han med sit Fylderi
Holder sig paa sit Logis,
Ellers skal lidt Vand og Brød
Hjælpe ham fra denne Nød.

Da jeg saa kom til min Kone,
Piben fik en anden Tone:
„Er Du der, min søde Sjæl,
Kom og lad os faae en Pægl,
Jeg har grædt den hele Nat,
For Du var i Cachotten sat.

Naar man har en saadan Kone,
Hvad er selv da Pavens Trone?
Bort med al Melankoli,
Hurra for vort „Fylderi"!
Skaal, Hr. Vært, skjænk nok engang,
Det er Enden paa min Sang.

Her samle vi Druer og perse med Lyst
Den Drik, som opmuntrer hvert dødeligt Bryst;
For Kummer at lindre, gav Gud den sin Kraft;
Thi hædrer den søde, fortryllende Saft!
Her samle vi Druer og perse med Lyst
Den Drik, som opmuntrer hvert dødeligt Bryst;
De Smaa med de Store de plukke nu af,
Og signe den Skaber, som Vinen os gav.

(Af "**Gjenboerne**".)
Mel. af Lumpacivagabundus.

Op, I gjæve Sønner
Af den røde Gaard!
Glædens Klokke slaaer,
Soldet forestaaer,
Fra de gamle Rønner
Fra Besvær og Mas
Gaaer til Mers Knas
Vor Seilads.

Første.
Hen da, hvor i Ro
Glædens Druer groe!

Anden
Veien gaaer min Tro
Over Vesterbro.

Chor.

Lars Mathisen lønner
Møien vi har haft,
Siden paa vor Kraft
Med sin Saft.

Vi faae nu Betaling
I den søde Drik
For hvert Øieblik,
Som i Brøvl forgik.
Gjør da ei Forhaling:
Men kom med, min Gut!
Dyrt er absolut
Hvert Minut.

Klint.

Vent dog lidt!

Første.

Nei Tak!
Gjør nu ingen Snak!
Tag Din Hat og Frak,
Pibe og Tobak!
Adlyd vor Befaling,
Lyt til Bacchi Kald!
Nu det store Skrald
Feires skal.

Klint.

Nu saa kom, vi henter
Lystighed og Mod
I den røde Flod,
Gudens Hjerteblod!

Op, I frie Studenter,
Op til Rankens Høst!
Der skal Ungdomslyst
Fange Røst.

Chor.

Ud da, hvor i Ro
Glædens Druer groe!
Veien gaaer min Tro
Over Vesterbro!
Lars Mathisen venter
Med sin Glædesskat,
Vi skal den i Nat
Gribe fat!

Hostrup.

(Af **Bagtalelsens Skole.**)

En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar!
Skaal for den gamle Matrone!
Skaal for den Tøs, som Gud Amor forstaaer!
Skaal for den ærbare Kone!
:,: Tag Dit Glas, min Ven! :,:
Drik Din Piges Skaal, hver munter Svend!
:,: See, hun smiler til det fulde Bæger hen! :,:

Skaal Pigen med Kindernes blomstrende Par!
Skaal den, som ikke florerer!
Den, som af Dine to smægtende har!
Den, som med eet koketterer!
Tag Dit Glas etc.

En Skaal for den Pige, hvis Barm er som Snee!
Skaal den, hvis Hud er som Læder!
Konen skal leve, som sukker: Ak vee!
Pigen, som kjender kun Glæder!
Tag Dit Glas etc.

Saa samle vi Smalle og Tykke og Smaa,
Unge og Gamle tilsammen!
Mig er det lige godt — Viin lad os faae!
Skaal for dem alle tilsammen!
:,: Tag Dit Glas, min Ven! :,:
Drik Din Piges Skaal, hver munter Svend!
:,: See, hun smiler til det fulde Bæger hen! :,:

For Bacchus og Musen.

Mel. Der staaer et Træ i min Faders Gaard.

Naar glade Venner ved Bægerklang
Til lystig Spøg hinandenægge,
Da digter Musen i Hast en Sang
Til Bacchus, hendes Kjæledægge;
Thi skjøndt man i hans Die Taarer seer,
Dog Knægten altid gjennem disse leer!
Jo, han forstaaer,
Hvordan man slaaer
Paa bedste Viis til „gamle Soren"!

Til Tak for Sangen, den muntre Knos
Flux kysser Musens blege Kinder,
Saa hun maa rødme, den stakkels Tos,
Endskjøndt hun grumme rart det finder.
Exemplet smitter sagtens, kan jeg troe,
Snart kysser vi forlibt dem begge to,
Mens i vor Ruus
Vi drikke Duus
Og Broderskab med hele Verden.

Nu, Venner, har jeg — skjønt i en Fart —
Gjort Bacchus til vor fælleds Broder,
Nu ta'er jeg Musen — det er saa rart —
Gjør hende til vor fælleds Moder.
Saa synger hun for os til Lyrens Slag,
Imens vi drikke til den lyse Dag;
Dog vist jeg troer,
Vor lille Bro'er,
Vi drikke Alle under Bordet.

Lad gaae da, det er ei saa farligt Spil,
I sligt et Selskab kan man vove,
At drikke sig et Himmerige til,
Imedens alle Andre sove.
Jeg troer, min Sjæl, alt Himlen aaben er,
Jeg synes Stjernerne mig blinke nær!
Eja, hvor smukt!
Det er en Flugt,
Som os til Paradiset fører.

Thi lad os tømme den første Skaal
For Musen, hun er dog saa vakker,
Og skjænker i saa til bredfuldt Maal,
Nu gjælder det den lille Rakker,
Som slynger Ranken i sit Lokkehaar,
Som elskovsvarm paa Musens Strænge slaaer,
Som, er han fuld,
Falder omkuld,
Men faaer ei Tid at blive ædru.

M. Bruun.

(Af „**Capriciosa**").

Mel.: Det gamle Svea-Land.

Tag, Brødre, Glas i Haand,
Og lytter Alle til mit Ord!
Den muntre Viinguds Aand
Begeistrer os ved dette Bord.
Spil Tiden ei, følg Glædens Bud!
Drik ud! Drik ud!
Hyld Bacchus høit, den vilde Gud!
Drik ud! Drik ud!
Og skjænk igjen til Glassets Rand,
At Guden frydes kan.

Vort Liv er offret ham,
Vi selv ham kaared' til vor Gud.
Vi Druen fik af ham,
Og „Nyd"! det var hans første Bud!

Thi nyder da, følg Glædens Bud!
Drik ud! Drik ud!
Hyld den, I kaared selv til Gud!
Drik ud! Drik ud!
Og skjænk igjen til Glassets Rand,
At ret han frydes kan!

Blev Druen end vor Død.
Ei sandt, hvo brød sig da om sligt?
Os Baechus drikke bød, —
Vi altsaa drikke kun af Pligt.
Thi Guden gav os selv det Bud:
Drik ud! Drik ud!
Hyld derfor Glædens vilde Gud!
Drik ud! Drik ud!
Og skjænk igjen til Glassets Rand,
Thi meer vi taale kan!

(Af „**En Spurv i Tranedands**".)

Mel.: Fr. S. 27.

:,: For Frihed :,:
Er denne Skaal udbragt!
Væk med de Baand, som Aanden trykker!
Mod Despoti og Fordom og Nykker —
:,: Kling klang! :,:
Vi kæmpe uforsagt!

:,: For Danmark :,:
Er denne Skaal udbragt!
Kom kun, I Fjender, nære, fjerne,
Sønnerne kan vel Moderen værne,
:,: Kling klang :,:
Mod Trældom og Foragt.

:,: For Norden :,:
Er denne Skaal udbragt!
Det bliver eet, som eet vil være!
Baandet skal strammes uden at snære —
:,: Kling klang! :,:
Thi Blodets Røst er vakt.

:,: For Qvinden :,:
Er denne Skaal udbragt!
Herligst er Kamp og sødest Seier,
Naar i de Skjønnes Skare man eier —
:,: Kling klang! :,:
En allieret Magt.

:,: Studenten :,:
Vor sidste Skaal er bragt!
Kraften han faae, som er ham nødig,
Til af Filisterkampen han modig —
:,: Kling klang. :,:
I Graven bliver lagt.

Hostrup.

Vinens Priis.

Mel.: Bekränzt mit Laub den lieben ꝛc.

Herr Bacchus, Verdens vidtberømte Dranker,
:,: Tog daglig Medicin, :,:
Men den blev hentet fra hans eget Anker,
:,: I gjætter, det var — Viin! :,:

Viin sikkert er den allerbedste Læge —
:,: Saa var den Herres Tro; :,:
I alskens Sygdom kan den vedergvæge
:,: Og skjænke Sindet Ro. :,:

Viin dæmper alle Livets mørke Qvaler,
:,: Det er en afgjort Sag. :,:
Viin gjør en Stymper til den bedste Taler,
:,: Har han den rette Smag. :,:

Har Du en Kone med lidt gale Nykker,
:,: Som skraller dygtigt op; :,:
Staaer udenfor Din Dør en arrig Rykker,
:,: Løft, Broder, Flaskens Prop! :,:

Er Flasken fyldt med ægte Saft fra Rhinen,
:,: Da har Du ingen Nød; :,:
Den sande Trøst Du finde vil i Vinen,
:,: Den gjør Din Skjæbne sød. :,:

Har Vennen sat Dig Noget i Din Pande,
:,: (Sligt man jo ofte seer) :,:
Da Broder, med den vinopfyldte Kande
:,: Du slige Ting beleer. :,:

Er Du Soldat, men mangler lidt Courage,
:,: Vent kun, det nok sig gi'er! :,:
Gjør blot med Flaskens Indhold brav Ravage,
:,: Og Kæmpe strax Du bli'er. :,:

Vil Du en Piges Hjerte modig tage,
:,: Som det bør Krigens Søn, :,:
Lad Druens Trylleſaft Dig ærlig smage,
:,: Og høst saa Seirens Løn. :,:

Ja, vist af alle Verdens priste Goder
:,: Vin — Prisen bære maa! :,:
Og drikke lærte os vor gode Moder,
:,: Da vi i Vuggen laae. :,:

Kom, Brødre, vi vil hylde denne Lære
:,: Her ved vor muntre Fest: :,:
Vi vie denne Skaal til Bacchi Ære,
:,: Han blive tidt vor Gjæst! :,:

H. F. Martensen.

Mel.: Menuetten af „Elverhøi".

En tænker ikkun paa sin Bog
Og granſker Nætter, Dage,
Tilſidſt han ene finder dog,
At der er meer tilbage,
Jeg derimod er fri og glad,
Jeg lever af at drikke!
Jeg ikkun gjerne ſlippe gad
For den fordomte Hikke.

En ſidder ſtadigt paa et Bord,
Og ſkjøndt han gjerne vædder,
At Intet paa den hele Jord
Kan lignes ved en Skræder,
Saa er jeg dog viſt mere glad,
Jeg lever af at drikke,
Jeg ikkun gjerne ſlippe gad
For den fordomte Hikke.

En ſidder uden Raſt og Ro
Sex hele lange Dage
Og ſtikker ivrigt paa en Sko,
Snart frem og ſnart tilbage.
Jeg ſtikker paa min Bolle glad
Og glædes ved at drikke,
Jeg ikkun gjerne ſlippe gad
For den fordomte Hikke.

En ſpringer nok ſaa ivrigt om,
Folk prikker med Lancetter
Og tapper hele Fyren tom,
Imens heel fælt han ſprætter,

Jeg tapper heller af et Fad,
Og selv mig fuld mon drikke;
Men gjerne jeg dog slippe gad
For den fordømte Hikke.

En holder af at snakke net
Om allehaande Sager,
Og mærker ei den Anden let
Ham selv ved Næsen tager.
Jeg heller ved min Flaske sad,
Den snyder mig sgu ikke,
Og ene jeg kun slippe gad
For den fordømte Hikke.

En sidder ved et Skolebord
For Ungerne at pine,
Og tyller i dem mange Ord,
Imens de af ham grine,
Jeg tyller i mig selv saa glad
En Viin, som Konger drikke,
Men gjerne jeg dog slippe gad
For den fordømte Hikke.

Og deraf vil Enhver da see,
At Ingenting jeg savner,
Jeg kan ad hele Verden lee,
Naar kun mit Glas jeg favner.
Og altsaa er jeg extra glad,
Dog bedst jeg kunde drikke,
Naar ikke mig i Halsen sad
Den — den fordømte Hikke.

Punschens Chemi.

Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

At drage fra den høie Plads,
Fra Aanderigets Sphære,
De Herrer ned til dette Glas
For Dem Chemi at lære,
Det synes vel, men er ei svært,
O, nærm Dem kun min Bolle,
Og De skal see, hvor populairt
Mit Cursus jeg skal holde.

Da altid Hjælp man bruge maa
Til Krafterperimenter,
Troer jeg at burde regne paa
At finde Assistenter.
Bring Vand, Citroner, Sukker, Rom,
Og bring saa Fyr og Flamme!
Og vort Laboratorium
Skal ikke staae til Skamme.

Hvad Vandet anbelanger først,
Da hører Theorien
Om Synen til at slukke Tørst
Ei hjemme i Chemien;
Det løser op, og derfor tør
Man være af den Mening,
At ret det anbefales bør
Vor Maadeholdsforening.

Det Stof, som gjør Citronen suur,
Benævner man en Syre,
Men derfor det dog ikke duer
Til Lammesteg med Nyre.
Generer Smagen Dig saa smaat,
Saa kan det vel cureres;
Husk paa, at Alt — og det er godt —
Alt kan neutraliseres.

Hvor gaves vel en brav Student
Der ikke vilde græde,
Naar han blev kaldt indifferent?
Og dog er En tilstede.
Thi det er Sukkret, som bekjendt,
Og vi vil ei forsones,
Før han og hver Indifferent
I Punschebollen drones.

Naar Rommens Hovedcharakteer
Skal defineres flygtig,
Saa kan man ikke sige meer
End — ja — at den er flygtig.
Imorgen vil den til Din Skræk
I Panden lidt husere,
I Overmorgen er den væk,
Saadan gaaer det med Mere.

See, nu skal den da brændes af,
Men hvorfra faaer vi Ilden?
Og hvor faaer vi Papiret fra
Som tænder Flammekilden?

Trakterer I med Glædens Blus
Og Aandens Fyr og Flamme,
Gi'er jeg min Sang til Fidibus,
Det er saagu det Samme.

P. Faber.

Op Brødre! tager Glas i Haand
Singsalliera Hurra!
Besjælede af Bacchi Aand!
Singsalliera Hurra!

Syng Held for hver en brav Student,
Som har Minerva ærlig tjent!

Hvert Klippeskjær han klare kjæk,
Lad ingen Sø ham rive væk!

Naar Rykkere gi'er ham et Lag,
Han ingensinde stryge Flag!

Naar Sygdom praier hans Galei,
Han ud af Coursen styre ei!

Giv ham ombord som Medicin
Et Pund Tobak, en Flaske Viin!

Og slingrer han for fulde Seil,
En Lods staae ved hans Agterspeil!

Han passe vel paa Skjøderne,
Og klare Vægtermøderne!

Naar han har reist sin Takkelads,
Giv Medbør ham til Atteſtats!

Og styrer han i Elſkovs Havn,
En vakker Glut ta'e ham i Favn!

Lad Hymen gaae hos dem ombord,
Og Amor staae ved deres Roer!

Har Alderdom ham sat paa Grund,
Han mindes denne Aftenstund!

Giv op da høit Minervas Flag!
Singsalliera Hurra!
Studenten Held til sidste Dag!
Singsalliera Hurra!

(Af „**En Søndag paa Amager**").

Dandse hvo som dandse vil!
Jeg har nok i Aften.
Lad os her ved Sang og Spil
Nyde Druesaften.
Her vi nu vil sætte os,
Alle Pigerne til Trods.
:,: Hvem vil her tractere? :,:

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom;
Kom med Punschen, kom!

Penge har jeg rigtig ei,
Hvad gjør det til Sagen?
Ingen drikke kan som jeg,
Det er klart som Dagen.
Penge gi'er den, som formaaer,
Drikke skal jeg hver en Taar,
:,: Saadan vil vi dele. :,:

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom,
Kom med Punschen, kom!

Sæt et Bord paa Pladsen her,
Hundred' Lys i Stager!
Lad os vise Maanen der,
At dens Lys vi vrager.
Bring nu bare Punschen hen!
Hvem der skal betale den,
:,: Gi'er sig nok i Enden.

Chor.

Halsen er tør, Lommen er tom;
Kom med Punschen, kom!

Mel.: Den Skaberen skjenkte o. s. v.

O, Flaske! som bragtes forseglet herhed
Fra Natus i Ludvig den Fjortendes Tid!
I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm;
Velan! kom at aabne og glede vor Barm!

Thi enten Du ellers gav Sorg eller Trøst,
Ja, vakte til Galskab, til Elskov vort Bryst.
Du nu kun til Glæden skal bruge Din Kraft,
Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Socrates lig,
O, han er dog klog nok at skjønne paa Dig;
Selv Cato erkjendte jo Viindruens Fryd,
Og ofte ved Vinen opvarmed' sin Dyd.

Det haardeste Hjerte bli'er blødgjort ved Viin,
Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
Er Glæden, er Haabet end halvt veget hen,
Min Flaske! Din Saft gi'er dog Alting igjen.

Den arme Forsagte Du Skjebnen gjør huld;
Hans Arm føler Kræfter, hans Pung bliver fuld;
Han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
Ad væbnede Hære han leer med Foragt.

Os Bacchus besøgte; o, Venus, hvi er
Med Dine Chariter Du ei blandt os her;
O, kom at oplive vor frydfulde Lag,
Til Natten hensvinder for kommende Dag!

Mel. Diogenes vranten og stolt.

O, Viingud! med ravende Sands
Jeg lægger Din Almagt for Dagen,
Endskjøndt Du en fagrere Krands
Er bunden af Digteren Sagen.
Kun Blade, ei Blomster jeg har
For Dig at indflette i Krandsen —
Du fik nok den sidste der var
I „Viisdommens Kilde" af Hansen.

Sin Viin kjøbte Moses — for Guld
Af Israels laasede Kister,
Og Samson var gyselig fuld,
Hvergang han slog de Philister.
Kong David i lønligt Gemak
Var djævelsk til Vinen genegen;
Sin Reisepægl Absalon drak,
Imedens han dingled' i Egen.

I Hvalen paa skummende Sø
Tog Jonas beruset til Takke,
En Puffert fra cypriske D,
Han havde faa't med i sin Frakke.
Elias fra jordiske Sogn
Foer glad til de solstegte Vasler,
Thi udi sin straalende Vogn
Han hilstes af fyldte Karafler.

Den Tid Gergasenernes Sviin
Saa tappre sig styrted' i Vasken,

Da havde man gydet dem Vin
Istedetfor Tyndtol paa Maſken.
At Jerichos Mure faldt ned
(Som Frederikſtads dito — Trarare)
Man undres ei paa, naar man veed,
At Kruſene vinfyldte vare.

Mon Taſſo ei fik paa Credit,
Hos Evan en fugtig Chervenzel,
Og dypped ei Raphael tidt
I Vinen ſin himmelſke Penſel?
Selv Mahomet glæded' den før —
Vin lædſker end tyrkiſke Aga,
Hvis ei hans Commando blev tør,
Som Stockholms-Paſſagen i Saga.

Ja, ſelv Abbed Vogler ſin Tørſt —
Ved gurglende Experimenter
Med Flaſkerne — ſlukkede førſt,
Før han ſlog paa Orglets Tangenter,
Og Charles, den Ventriloquiſt,
Som kunde i vanlige Raven
Ei Læberne røre tilſidſt,
Var nødt til at tale med Maven.

Paa to podagritiſke Been,
Som Pitt af Gud Evan blev givet,
Tidt i Parlamentet han treen
Med tolv Flaſker Portvin i Livet —

Der Viisdom gik ud af hans Mund;
Fuld vandt han ved Aandens Merveiller
Sit Bretland titusinde Pund
For hver af de tomte Bouteiller.

For Hercules voved' sin Kamp
— O Gud! — med de yndige Femti,
Madeira han drak som en Svamp,
Og Striden blev Ingenting glemt i.
Da Nelson, den Saltvandssoldat,
Omtordnede Daniens Troja,
Da var han min Sjæl saa placat,
At Baadsmanden bar ham i Koja.

Fra Viin Mongolfier ikke veeg,
Da han vilde Luftbølgen pløie —
Som Dunsten til Hovedet steeg,
Steeg og hans Ballon til det Høie.
Til Salto mortale henrev
Kun Druen den gamle Magrini,
Og Gogstad, forinden han strev,
Gned Panden med Spiritus Vini.

Seent forrige Storhing blev endt,
Thi Nøgterhed herfked i Salen;
Men havde kun dets Præsident,
Paa Bordet placeret Pocalen —
Led't Viinfadets sprudlende Elv
Til Repræsentanternes Bænke,
Da havde Hans Barlien selv
Lært bedre at tale og tænke.

Ja, Norge! Din Bank=Capital
Blev ikke med Klogskab beregnet;
Thi havde i drei Perial
Hver Borger sit Indskud antegnet;
Var Lovbuddet trykt med den Saft,
Som skriver sit Udspring fra Ranken,
Meer Solv da Du nu havde havt,
End Du kunde rumme i Banken.

Til Grunde gik Normandens Mod —
Og kunde vi vente os Andet?
Da engang et Selskab fremstod,
Som verlede Vinen med Vandet.
Den Vatersot snart var forbi;
De indsaae hvad Vaas de skrev sammen;
De klinked': „Lev Evan!" og vi
Istemme et frydefuldt Amen!

Schwach.

(Af „Kenilworth").

Chor.

Bacchus er den største Mand,
Det kan aldrig feile,
Bacchus! til Dit Trylleland
Vi paa Vinen seile!

Goldthred.

Der jeg om min Alen glad
Slynger Dine Ranker;
Stirrer paa det grønne Blad
Og faaer stolte Tanker!

Chor.

Bacchus er den første Mand etc.

Bob.

Den er Dig Dit Kongespiir,
Bacchus det fornemmer,
Siger da: Min Krones Ziir
Er dog denne Krømmer.

Chor.

Solens Næse har Karmin
Elsker Oldtids Skikke,
Maanen er saa bleg og fiin,
Den tør ikke drikke.

Bacchus er den første Mand,
Det kan aldrig feile.
Bacchus! til Dit Trylleland
Vi paa Vinen feile!
Leve Bacchus! høit i Chor
Priser ham den hele Jord.

H. C. Andersen.

Mel. af Kröyer.

Muser har Glæden, Druen kjær,
Lystighed boer i Rankers Skygge;
Evoe Bacchus! Du er os nær,
I Dit Ly vor Hytte vi bygge.
:,: Kryster nu Druer! :,:
Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venligt han aabner Sjel og Sind;
I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
:,: Naar med sit Blik han i Hjerterne skuer. :,:

Venus er sød som Blomst i Mai,
Men hun som hiin kan ei forbinde;
Elskeren gaaer sin eensomme Vei
For at finde sin Sjæls Veninde.
:,: Skinsyge Glæde! :,:
Ene da lad Forelskte træde!
Venus kun lider To og To;
Men i Selskab er Evan kun fro,
:,: Og blandt Venner han tager sit Sæde. :,:

Her hersker ingen Nidkjærhed,
Skinsygen ei sin Fakkel tænder,
Skjøndt nu den Ild, som gjør Ynglingen heed,
I os alle Forsamlede brænder.
:,: Bacchus forbinder! :,:
Hil Dig da, Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos Dig var Barmen trang,
Du os Hjertet opflammer til Sang,
:,: I Din Munterhed Sorgen forsvinder. :,:

Flaccus, Du ædle Druens Ven!
Aldrig Du Dig fra Mindet fjerner;
Rhin og Bordeaux nu os skjænker igjen,
Hvad Dig Massiker gav og Falerner.
:,: Sønlige Pligter! :,:
Hil Dig, vor Ungdoms elskte Digter!
Glade Din Skaal vi drikke nu!
Du begeistred' saa tidlig vor Hu,
:,: Og sin Lærer ei Ynglingen svigter. :,:

Hist, hvor Dit Blad i Tibur staaer,
Ranken sig end i Gruset slynger,
Murene smulnes Aar for Aar,
Men Din Ære kun Tiden forynger.
:,: Glemmer ham ikke! :,:
Flaccus har lært os elske, drikke,
Kraftig han sang til Venskabs Priis;
Han var god, han var lystig og viis;
:,: Tømmer Skaalen med funklende Blikke! :,:

Oehlenschlæger.

Melodie af Kunzen.

Rask nu lad Champagnen knalde,
Proppen høit mod Loftet slaae!
Riim nu lad fra Læben falde,
Som har Been og selv kan gaae!
:,: Bacchus ogsaa denne Gang
Fader være til vor Sang! :,:

Skjøndt Champagnen synes rolig,
Har den dog et vildt Gemyt,
Hidsig sprænger den sin Bolig
Og gjør ikke lang Disput;
:,: Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem. :,:

Solen selv sig heed nedgyder
I vor trolddomsfulde Drik,
Og naar flammende den syder,
Faae vi mangt et Himmelblik;
:,: Thi hver Perle, rund og fiin,
Gjemmer snildt en Amorin! :,:

Amor stolt paa Vinens Dunster
I vort Capitolium
Driver sine vilde Kunster,
Og i Barmens Adytum
:,: Ved hans Oprør tidt er hændt,
Hjertet skifted' Regiment. :,:

Ofte Hjertet grumt maa stride
Tvivlsomt mellem hulde to;
Da Champagnen ned maa glide,
For at stifte Fred og Ro;
:,: Fordetmeste har den dømt:
Elsk Dem Begge lige ømt. :,:

O, fortryllende Monade!
Seer jeg ret, Du svimler nok.
Paa Din Parder? Viindrublade
Spille om Din løste Lok.

:,: Ræk Dit Bæger, stil mit Savn!
Torst, det er mit Længselsnavn. :,:

Vivat Bacchus! See, han kommer,
Han har hørt vor Flaskes Knald;
Strængt han forske vil som Dommer,
Om vi røgte troe hans Kald!
:,: Drikker, Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae! :,:

Ha! hvad vilde Guddomssyner,
Fløiters Klang og Trommers Brag!
Tordnen ruller og det lyner
For mit Die Slag i Slag;
:,: Bacchus er det! Hvilken Pragt!
Drik, og hyld hans Herskermagt! :,:

Dandser, søde Bacchantinder!
Springer høit, Satyr og Faun!
Gudens Glands mit Die blinder,
Jeg kun stamme kan hans Navn.
:,: Ned jeg styrter for hans Fod,
Fældet ved Champagnerblod! :,:

Chr. Winther.

Mel.: Druen voxer paa vor Klode.

Vinterblomsten groer paa Ruden,
Rosen gløder dog paa Kind;
Stormen kun med kraftløs Tuden
Trænger i vor Stue ind.

Men skal Rosen ei forgaae,
Brødre, vi den pleie maae!

Chor.

Rosen den skal ei forgaae,
Vi med Punsch den pleie maae.

Suurt og Sødt i Livet blandes,
Som Citron og Sukker her;
Spiritussen den maa vandes,
Ogsaa Livet vandet er.
Punsch og Liv er altsaa Eet,
Brødre, glemmer aldrig det!

Chor

Vi skal aldrig glemme det,
Nyde begge Dele ret!

Glassene er endnu fulde,
Venner, drik af Hjertensgrund!
Amor, som ei taaler Kulde —
Har sig skjult paa Bollens Bund.
Derfor tømmer Bollen ud,
For at naae den lille Gud!

Chor.

Lad os tømme Bollen ud,
For at see den lille Gud!

Mel.: Og Ole engang i Sinde fik.

At Slyngler hæves til Ærens Top,
At Smiger mæskes, og Sandhed tigger;
At Rige fluge de Arme op,
Og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
At gyldne Stjerne
Og tomme Hjerne
Forenes ofte, ja meer end gjerne:
:,: Det seer man tidt. :,:

Og I, som sukkede tit med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
Naar den blev æret, fornem og riig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet:
Forglemmer Taarer,
Der aldrig saarer
En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
:,: Og værer glad! :,:

Da Nattens Forbud, Tusmørket laa
Paa halve Jorden, og den var rolig,
En Glands med eet jeg i Østen saae:
Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
Kun sjelden vasket,
Men feed og lasket
Han ned ad Fjeldet barfodet trasked',
:,: Og ravede. :,:

Han nærmed sig til det Sted, jeg sad;
I Gudens Aasyn stod malet Glæde;
„Søn!" sagde han, „Du bør være glad!
Lad Patrioten forgjæves græde!
Naar Ondt kun lykkes,
Og Landet trykkes,
Og Retten selv af sin Tjener rykkes,
:,: Saa tøm Dit Glas!" :,:

Jeg tog mit Glas og jeg tømte det,
Og glemte Landet og Landets Daarer,
Og fandt, at Narren har stedse Ret,
Som spotter med Heraklitens Taarer.
Jeg hylded Glæde,
Forsvor at græde,
Og loved Evan, kun ham at qvæde: —
:,: Gjør I som jeg! :,:

Zetlitz.

Balancerne leve.

Mel.: Det var i Aaret 1807.

Pungtuli, pungtuli! hør nu et Ord!
In fine der falder Kadencen —
Et Qvad da tilsidst om det rungende Bord
Til Priis og Honneur for Balancen!
Kjæreste Venner! ifald mig tykkes ret,
Staae vore Tider paa Benene kun slet —

See! Dæmonen leer,
Og raaber: „Balanceer!
Adams gamle Slægt!
Pas paa den lige Vægt!“
Thi hvor han sig vender — i Himmel, paa Jord —
Det gjælder at holde Balancen!

Der er nu Staten og Gjælden — min Tro!
Og alle de pæne Restancer!
Os Mangen forsikrer med Ak og med O,
Det kniber med visse Balancer.
Andre vel male med Straaler alt saa klart,
Smukke Forsøg i Daguerrotypens Art!
Hver paa sin Maneer
Dog raaber: „Balanceer!
Staa, Du gamle Stat
I Stormenes Dravat!
Hold rank Dig i Faren — staa fast paa Din Fod,
At ei Du skal vandre ved Krykke!

See kun derhenne den dristige Mand!
Han kaldes en Liniedandser!
I Luften han snoer sig det Bedste, han kan —
O Himmel! han er nok fra Sandser!
Til Balanceerstang han har jo kun en Pen —
Stakkel! jo vist — Du skal komme langt med den!
Vogt Dig — balanceer!
Du faaer nok frit Quarteer!
Bag den salte Sø
„I Livet er en O“ —

Lad være, min Kjære, den farlige Dands!
Du kjender jo „ham" ogsaa videre — — —

Stand imod Stænder og Fødsel mod Guld —
Mod Tabet Gevinst og Avance!
Det veier og vipper, og Skaalen er fuld,
Naar bare der holdes Balance!
Ultra mod Ultra i Smag og Politik!
Mening mod Mening i Aandens Republik!
Græder Du og leer,
Kun immer balanceer,
Sorgen i Dit Bryst,
Skal veies op af Lyst!
Ja, kjæreste Venner, den Lære staaer fast,
Som Stjernen paa Himmelens Bue!

Pungtuli, pungtuli! Punctum engang;
Hvor gaaer det os selv med Balancen?
Det gik nok saa længe med Sang og med Klang,
At Flasken har faaet Restancen!
Kjæreste Broder! den Ting er soleklar;
Sikkert af Glæde et Overskud Du har!
Drik og balanceer!
Du kan nok ikke meer!
Gjør Din bedste Flid!
Hold Skridt kun med Din Tid!
Der fik Du Balancen — en Skaal da, min Ven!
Hurra for Alverdens Balancer.

F. J. Hansen.

Samme Melodi.

Rust Dig til Kampen, nu Fjenden Du seer,
Tapper og vældig er Troppen;
Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
Høirøde Huer paa Toppen.
Op nu med Hjertet og fast i Din Fod!
Knæk deres Hals og drik deres Blod,
Sub Rosa, min Broder! jeg haaber Du har Mod,
Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Flasken? den svandt for mit Blik!
Staaer den ei lige for Næsen?
See, der er Glasset — tag fat nu og drik,
Hvad behager? maaskee Du er kræsen?
Her har Du Rødt, og her har Du Hvidt,
Op, Alt hvad Dig huer, det kan Du kalde Dit,
Sub Rosa, min Broder, vi troe Du er fallit,
Hvis Du er for peen i Dit Væsen.

Hvad siger Tungen! — Naa, er den nu glad?
Synes Du Taaren var bitter?
Strax jeg Dig tapper af det ældgamle Fad,
Hvor Katten paa Rygningen sidder.
Veed Du ei nok, vor Lov hedder Drik!
Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skik, —
Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svik:
Du er ei blandt lumske Migueliter.

Bacchus har Døttre, — Du veed det, min Gut!
Gjemte bag Tempelets Mure;
Og vi bør kysse hver blussende Glut,
Baade den søde og sure.

Aldrig partisk, nei altid liberal!
Saa bør det gaae i Bacchi Høitidssal, —
Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge og drik saa for Land,
For Stænder og Tøi i vore Riger;
Men først og sidst, saa flink som Du kan,
For alle vore søde smaa Piger!
Give Gud, de var her, og hver havde sin,
Og Du havde Din, og jeg havde min, —
Sub Rosa, min Broder, jo Kjærlighed og Viin
Staae dog nok al pari — som man siger.

Chr. Winther.

Mel.: Hvis I et godt Raad følge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen, den gamle Urostifter,
Og i den tause, kjølige Nat
Vil vi stride til svare Bedrifter.
Vægterne snorke alt, men vi —
Vi gaae paa Perlefiskeri.

For os paa Bordet see vi et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer:
Men i sin dybe, strækkende Grav
Mangen kostelig Perle det rummer.
See hvor de funkle! Bølgen her
Har laant af dem sit Gyldenskjær.

Bredden er steil, det gaaer vel ei saa nemt,
Freidig vi dog paa Fangsten drage;
Kjækhed og Haab og Lystighed og Skjemt,
Det er Perler, man ikke bør vrage.
Halsen er tør og Lysten stærk!
Det glider nok, det store Værk!

Sei mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
Glasset, det er vor Dykkerklokke,
Dermed vi synker i den dybe Punsch,
Hvor de funklende Perler os lokke.
Men vi maae nøie passe paa,
At Ingen søsyg blive maa.

Hostrup.

Den Dampmaskine, som skal drive
Vort Levnets Skude denne Qvel:
Godtfolk! det skal en Bolle blive
Med Punsch udi, forstaaer I vel.
Tilsøes lad Andre Reise gjøre,
Og tumle sig fra Strand til Strand,
Os Punschens Damp skal kraftig føre
Directe ind i Glædens Land.

Hvad Tid og Møie maa man have
En Dampmaskine bygt at faae,
En Bolle derimod at lave
Er let og staaer ei længe paa.

Hvor mange Folk maa ei man hyre,
For slig en Pjes at styre blot;
Men ene kan man Bollen styre,
Og naaer dog Maalet lige godt.

Imedens Dampmaskinens Skipper
Om Passagerer søge maa,
Slig Omsorg man ved Bollen slipper,
Med den vil Hvermand gjerne gaae.
Og naar den trætte Sømand iler
Iland at lægge sig saa blødt,
Vort hele Mandskab saligt hviler
Og drømmer om sin Reise sødt.

Desuden, hvilken hyppig Fare,
At drukne eller blive brændt,
Slig Frygt kan man ved Bollen spare;
Ved den er Risico ukjendt.
Tidt bruser Søen hvid og svollen,
Hvo falder i, er Dødens Mand;
Men falder Nogen om ved Bollen,
Han snart igjen sig reise kan.

Til Glæde, Nordens raske Sønner!
See, Evan vores Id belønner;
Op! synge Hver, som synge kan!
Lad Daaren sig med Griller plage!
Mon han kan Sorgerne forjage
Ved Graad og ved at drikke Vand?
Chor. Nei, dertil er han ei istand!

Vort Liv skal ikkun os fornøie,
Hvo veed, hvad Skjæbnen vil tilføie,
Hvo veed, naar vi skal vandre bort?
See, Timer, Dage, Aar forsvinde,
Og naar vi kalde dem til Minde,
Selv Snese Aar er saare kort.
Chor. Ja, Brødre! ja, vort Liv er kort.

Men naar vor Stjerne da nedglider,
Og naar den dybt i Vesten sidder,
Og naar dens sidste Glimt vi seer,
Da skal os dog den Tanke fryde:
„Den smilte sødt, idet den flyede,
Endskjøndt den smiler ikke meer".
Chor. O Tanke! o, hvor sød Du er!

O, Venner! glemmer derfor ikke
At nytte Glædens Øieblikke!
De saare hastigt svinde hen.
Flye Sorg og hver utidig Klage!
Den Dag, som først er lagt tilbage,
Den kommer aldrig meer igjen.
Chor. Skaal for hver Glædens huldе Ven!

Mel.: Hvis et godt Raad I følge vil.

Naar man er tredsindstyve Aar,
Pigerne man med Flasken bytter,
Kurven man hos dem alle faaer!
Hvad man siger til Intet nytter!
Men, trods Paryk og Briller, man
Sit Glas bestandig tomme kan.

Er man forliebt med sølvgraa Haar,
Mærker man strax, hver Glut er kræsen!
Og dersom man et Kys attraaer,
Fæle Kroller hun slaaer paa Næsen!
Nykker har hver en Pigelil,
Men Flasken er bestandig mild!

Viin er mig kjærere end Guld! —
Thi Guldet kan man ikke drikke;
Viin gjør mig glad og vennehuld!
Viin gi'er Mod! — det gjør Guldet ikke;
Viin er den bedste Sovedrik,
Som vi mod Livets Sorger fik!

Lad Krig fornoie Potentater,
Lad Helte vinde Seirens Krands,
Lad Bytte muntre troe Soldater,
Lad Kroner vinde tifold Glands.

Min Ro er mig et Monarchi,
Der flyder med Chrambambuli,
Chrambimbambambuli, Chrambambuli.

Er Lykken ikke min Veninde,
Er Dagen veget fra min Pol,
Er Venner nu ei meer at finde,
End Skygger efter dalet Sol:
Jeg tænker kun: Adieu Parti!
Oprigtig er Chrambambuli! ꝛc.

Jeg blev end aldrig rig ved Renter,
Selv er ei Mammon min Patron;
Min Capital er den jeg venter
Med Verlings Obligation;
Dog bort Metal fra Mynteri,
Naar Glasset har Chrambambuli ꝛc.

I Elskere af rare Vine,
Til Lykke med hver Druesaft!
Befinder alle Sorter fine;
Ja, glædes ved en indbildt Kraft!
Jeg møder Bacchi Brouteri
Alene med Chrambambuli! ꝛc.

I tynde, magre, tørre Gjække!
Med Theevand for og Hvidløg bag:
Hvor let kan Svaghed Eder knække,
Ja Døden knuse Eders Vrag.
Nu ligger Pietisteri,
O! drikker frit Chrambambuli! ꝛc.

I Helgenes udvalgte Søstre!
Man veed, I eier Kjød og Blod;
Men stiller Lysten, og I lystre,
Ja synde for at gjøre Bod:
Jeg vedder, Eders Hykleri
Tør lugte til Chrambambuli! ɔc.

I Herrer af den sorte Orden!
Jeg hører Eders Englerøst;
Jeg gruer tidt ved Eders Torden,
Jeg glædes tidt ved Eders Trøst;
Men frydes uden Flatteri,
Thi jeg har og Chrambambuli!
Chrambimbambambuli, Chrambambuli!

Mel. Im tiefen Keller, eller: Vi Sømænd gjør ei ɔc

I kjølig Kjelder sidde vi
Ved fulde Druefade;
Af Allerbedste skjænk man i!
Den gjør saa hjerteglade!
Med Høverten staaer Niels paa Spring,
Saasnart jeg bare nikker;
Jeg tager Glasset i et Sving
Og drikker, drikker, drikker!

Tørst er min værste Plageaand;
For den paa Dør at jage
Pocalen snapper jeg i Haand,
Mig lader Vinen smage.
Blot Roser seer jeg paa vor Jord,
Mig ingen Torne stikker!
Jeg aldrig Nogen Ondt har gjort —
Nei, thi jeg drikker, drikker!

Dog! Tørsten tager stedse til,
Jo meer i Halsen fyldes;
Den syndige Natur saa vil,
At Bægret atter fyldes!
Mit fulde Glas er neppe tømt,
Før jeg ved Fadet ligger.
Jeg haver ingen Pligt forsømt,
Thi kort! — jeg drikker, drikker!

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde, den beile de til;
Een ønsker sig rig og En ønsker sig stor;
Mon Rigdom og Høihed har saadant et Bord.

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
Men drikker den aldrig saa glad som jeg min;
Paa Bordet hans Kok Snese Retter har slæbt,
Og hos staaer hans Doctor og skriver Recept.

De Hyklere mylre som Myre om ham,
Og mangen en Naade, saa stolt og saa stram;
De søge om Glæde og finde den ei,
Thi Kjedsomhed staaer bag hver Stol som Lakai.

Til blinde Gudinder maa beile, hvem vil!
Den, jeg skal tilbede, maa see og see mild.
Min Viin er min Rigdom, vort Venskab min Rang,
Mit Maaltid maa krydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde! saa hedder det her;
Og Glæde og Viisdom det selvsamme er;
Saa fylder da Glasset til skummende Maal:
I Glade! I Vise! I Venner! Jer Skaal!

K. L. Rahbek.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner
Og vittig Skjemt og Munterhed
Jeg sælger ei for alle Fyrsters Troner
Og Salomoners Herlighed;
Thi Høihed ei lyksaliggjør,
Og Alting jevnes naar man døer.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Qviste ikke groer,
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor;
Thi naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer.

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderen;
Men efter den i Jordens Skjød at grave
Det overlader jeg til den,
Som ikke troer og ikke seer,
At Armod tit af Hjertet leer.

Mit Ønskes Maal er kun en kjølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har.
Et roligt Sind — en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord;
Jeg ønsker mig et lille Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv
Og faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelse;
Den stiger op af Havet, groer paa Landet
Og regner ned fra Himmelen;
Jeg veed det grant — vor Lod er stor,
Velsignet er den faldne Jord.

Viinranker groe, og Venskabs Lue brænde
Paa Jorden, Piger pryde den,
Og fra den ene til den anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lykksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

Zetlitz.

Mel.: Es reiten drei Ritter etc.

Til Jordens Lykke blev Druen til,
Skjenk i!
Den dyrkes, presses og nydes vil,
Skjenk i!
Og i det Bæger Gud Evan haver,
Er Guddom blandet med Jordens Gaver;
Drik ud, skjænk atter!
Tøm Glasset, skjænk atter!
Drik ud!

Han mild fremkommer, og Smerten døer,
Skjænk i!
Blandt Livets Torne han Roser strøer,
Skjænk i!
Den gustne Armod han mild beriger,
Han tæmmer Løver og stolte Piger!
Drik ud, skjænk atter!
Tøm Glasset, skjænk atter!
Drik ud!

Naar Geisten slumrer, tag frem Dit Glas,
Skjænk i!
Naar Verden ikke er Dig tilpas,
Skjænk i!
Din Geist skal vaagne, Din Sjel skal stige,
Du Dig med Verden skal let forlige;
Drik ud, skjænk atter!
Tom Glasset, skjænk atter!
Drik ud!

Har nogen Doris indtaget Dig
Skjænk i!
En liden Ruus gjør Dig tækkelig,
Skjænk i!
Du skal med Styrke Din Ild forklare,
Og hendes Hjerte skal staae i Fare;
Drik ud, skjænk atter!
Tom Glasset, skjænk atter!
Drik ud!

Zetlitz.

Den Skaberen skjænkte en oplyst Forstand,
Han elsker og drikker, imedens han kan;
Thi naar man først Foden hos Charon har sat,
Saa siges al Elskov og Vinen Godnat!

Lad Viin da og Elskov opvarme Dit Bryst!
Snart røver Dig Døden al sværmende Lyst,

Og blev Du end gammel, saa bliver Du dog,
Hvad endnu er værre, saa bliver Du klog.

Lykksalighed, Maalet for Jordiskes Flid,
Lær den ei af Vise, Du spilder Din Tid;
Kun Saften af pressede Druer, min Ven!
Og Pigernes Kysse kan give Dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Viid;
Jeg kjender ei Stjerner, men veed dog min Tid;
Thi naar jeg ei Piger og Viin meer har kjær,
Saa veed jeg tilvisse, min Ende er nær.

I strenge Theologi! hindre mig ei
At vandre bekrandset min lystige Vei;
Jeg frygter kun lidet at blive fortabt
Af den, som har Piger og Viindruen kjær.

Al Skabningens Herre er naadig og god,
Til Trost for de Skabte hans Viisdom tillod,
I Druen at finde en Lindring mod Harm
Og Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm.

Mit høieste Gode skal ønskes min Ven!
At drikke og elske og elskes igjen.
Naar Døden da Ende paa Vellysten gjør,
Saa har Du dog levet, forinden Du døer.

Vibe.

Mener Du, at den har Lykken fat,
Som i sin Haand holder Sneſe Rigers Tømmer?
Hviler han i rolig Søvn hver Nat?
Og mon han aldrig Død og Oprør drømmer?
Nei, i Potentater
Udi alle Stater,
Al Jer Magt og Ære
Staaer ei mod min Lære;
Held den Mand, der har en fuld Pokal,
Og, notabene, har Evne den at tømme!
Vinens Dunſter jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder ſvømme.

Spørg, min Ven! hiin ſeierkronte Helt,
Han ſvarer Dig med Naturens ſtærke Stemme!
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
Jeg Menneſket maa for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
Ere Canibaler,
Hvilken gruſom Ære,
Bedre er min Lære:
Held den Mand etc.

Guldet troer Du, er al Lykkens Maal;
Men veed Du vel: I de lydiſke Annaler,
Staaer der, at Kong Croeſus ſteg paa Baal
Og brændte ſig med ſine Capitaler.
Sorg og Plager vige
Sjelden fra den Rige,

Lad ham Guldet prise,
Jeg blier ved min Vise:
Held den Mand ꝛc.

See, paa Sandheds Vink staaer Skjalden op.
Og med sin Sang fryder leiede Spioner;
Blier forfulgt og syg paa Sjæl og Krop,
Og døer med Armod, Had og Laurbærkroner,
Skal det Summen være
Af al Held og Ære,
Jeg min Fjende skjenker
Villig den og tænker:
Held den Mand ꝛc.

Ei skal Magtens Solskin varme mig,
Jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade;
Om min Isse Ranken flette sig,
Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade,
Kun saamange Penge,
At jeg ei skal trænge
Til lidt Vin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke,
Thi lykkalig den, der sin Pokal
Kan uden Sorg og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
Og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg.

Mel: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Jeg synger gjerne om Kongers Magt,
Jeg er en Gjæk efter Fødselsdage,
Thi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
Ulastet kan jeg min Ruus da tage.
Klink hver, som tørster!
Høit leve Fyrster!
Justitien lever, som Jorden børster! —
Regenters Skaal!

Jeg synger gjerne om min Mæcen,
Og mild han hører min Harpes Toner,
Endskjøndt Apollo selv gav ham een,
Der var omvunden med Laurbærkroner;
Var fleer Mæcener,
Som den, jeg mener,
Foragted Baggesen ei Mæcener;
Mæceners Skaal!

Jeg synger gjerne om Ordensbaand,
Thi intet Menneske kan mig negte
At jo en saadan fornemme Mand
Kan drikke Vine, som ere ægte!
De Store leve,
Kun ei de kræve,
At Folk for Stjerner og Baand skal bøve!
De Stores Skaal!

Jeg synger gjerne om Kamp og Krig,
Paa anden Maade kan Krigen ikke
Med Nytte blive anvendt af mig,
Men naar man synger, saa maa man drikke;

Pokalen tømmes,
Hver Helt berømmes,
Cujon i Krig og i Drik fordømmes,
Hver Krigers Skaal!

Jeg synger gjerne om røden Guld,
Og deres Roes, som i dybe Mine
Randsage efter almægtigt Muld,
Som skaffer Ære og Magt og Vine,
Dukater løbe
For Lurens Svøbe,
Hver stoppe sin, derfor Viin han kjøbe;
De Riges Skaal!

Som svoren Fjende af Finkelen,
Hvis Rtuus er dosig, gemeen og ringe,
Jeg synger gjerne om Handelen,
Og raske Sømænd, som Viin os bringe,
Trygt Vimpler svæve,
Søfarten leve!
Og Tolden ikke for meget kræve!
Søfartens Skaal!

Jeg synger gjerne, o Elskov! Dig,
Din rene Lyst og Din ømme Smerte,
Og disse Toner, Elisa mig
I kjælne Arme indsluttet lærte,
Om Elskovs Glæde
Hun bød mig qvæde,
Og selv hun skjænkte mig Elskovs Glæde!
Forelskttes Skaal!

Zetlitz.

Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær!
Saa god, som den skjænkes, han finder den her;
Ved Bægeret vi os tilsammen vil fryde;
Hvo veed, naar vor Time til Afsked skal lyde?
Thi lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
Før Viingudens Fane jeg søgte og svoer;
Enhver har sin Arvesynd, den var blandt mine,
At alt i min Vugge jeg drømte om Vine;
Saa lader os drikke, ꝛc.

Min kjæreste Drue man perser ved Rhin,
Dog vil jeg ei nedsætte Fransmanden sin;
Champagner, Champagner, hvo nævner dens Mage?
Dens hvislende Perler selv Damer behage;
Saa lader os drikke ꝛc.

Man siger om Tyrken han drikker ei Viin;
Jeg svarer dertil, han maa være et Svin;
Tidt plager ham Pesten og hundrede Syger,
Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger;
Saa lader os drikke ꝛc.

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
Let banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
Ja Held, hvis de Venskab og Glæder ei svige,
Den Gamle, den Unge, den Krumme, den Lige!
Saa lader os drikke ꝛc.

Stik Ven! paa Dit Bæger! og sid ei saa tyst!
Lad Viinguden vække til Glæde Dit Bryst!
Saa unge i Morgen vi ei træffe sammen,
Og Skade, vi maae dog engang stge Ammen;
Saa ader os drikke hver Draabe, vi har:
Gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Trang
For Penge;
Den Slemme mig indskjød
At ende al min Nød,
Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Reeb,
To Styver;
Kirstine hedder hun,
Og spørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Som mig saae,
Jeg kunde hænge paa;
Hvad skete?
Vist nok kommt unverhofft,
Som Tydsken siger, oft;
Tænk, hvilken Glæde!

Med Et jeg bliver vaer,
En Skat jeg endnu har
Tilbage:
En Flaske Rhinskviin stod
Bag mit Chatol, saa god
Som En vil smage.

Jeg saae den og jeg svoer:
Dig ingen Creditor
Skal drikke!
Alt andet Smaat og Stort,
De kan kun tage bort,
Min Rhinskviin ikke!

Jeg drak et Glas deraf,
Og dette Lyst mig gav
Til mere.
Jeg drak min Chloris Skaal,
Og alle Venners Skaal,
End ydermere.

Jeg drak — hvor god jeg var!
Hvers Skaal, som hos mig har
Tilgode.
Kort sagt, da Pigen kom,
Var Rhinskviinsflasken tom,
Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,
Og Ingen hænge sig!

Jeg lover,
Saasnart Du ta'er en Taar,
De Hængegriller gaaer
Paa Timen over.

K. L. Rahbek.

See her den himmelsøde Saft,
Der drukner Livets Smerter,
Hvis klare Perlers Underkraft
Fortryller alle Hjerter,
Gjør Armod riig, gjør Tossen viis
Og Jorden til et Paradiis.

Har Du en Glut, min vakkre Ven!
Som leer ad Dine Klager,
I Følelse hun smelter hen,
Saasnart hun Druen smager,
Knapt nipper hun til Glassets Rand,
Før Du er en lykkalig Mand.

Skal Du mod Tyrk og Franskmand gaae,
Og Hjertet ei vil stige,
Drik Dig et Glas, før Du skal slaae,
Det virker uden lige;
Mon Cæsar lad i Rom sin Viin,
Da han marscherede til Rhin?

Er Du Poet og Musen vil
Ei komme, naar Du vinker,
Skjænk i, og Frøknen iler til,
Saasnart Pokalen blinker,
Falerneren i Flaccus's Glas
Drog selv Apollo fra Parnas.

Hvis Du er rig og ergo maa
Dig reent forbandet kjede,
Drik Viin, det er det bedste Raad
Mod Kjedsomhed hernede!
Kun Tossen bliver Tiden lang
Ved muntert Qvad og Bægerklang.

Og derfor, Venner! ville vi
Med Flid Pocalen tømme,
Forglemme Verdens Bryderi
Og om et Eden drømme,
Og flyer vor Drøm for hurtigt hen,
Nu vel! saa drikke vi igjen!

Schaldemose.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der behersker Daarers tomme Sind,
Mig, fremfor de Syv, det Navn tilhører,
Mig er Guldet Muld og Æren Vind;

Lykken mig ei Rang, ei Penge gav,
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
Hver Gang Actierne de steeg og faldt;
Skulde jeg i slig en Angest leve,
Var min Rigdom tidt vel dyrt betalt.
Nei, min Skat, min Viin har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og credentse
For at blive til en fornem Mand?
Jeg misunder ingen Excellence,
Han maa mellem Fjender drikke Vand,
Og jeg sidder her i Vennekreds
Ved et godt Glas Viin og veltilfreds.

Bacchus fra de Stores Taffel jages,
Da man veed, han aabner Hjerterne,
Og der vilde smukke Ting opdages,
Kunde man i somme Stores see,
Ene den, hvis Sjel er reen og fri,
Den tør drikke Viin, thi drikke vi.

Een Ting fattes kun i vores Glæde,
Saa bod den al jordisk Glæde Trods:
Vare vore Skjønne her tilstede,
Skjænkede, drak med og kyste os!
De erindres skal ved bredfuldt Maal,
Skjænk og klink og drik — Din Donnas Skaal!

K. L. Rahbek.

Mel.: Hvi rose I saa vore Fædre.

At opmuntre Folk til at drikke,
Naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
En Skik er som tusinde Skikke
Og mangefold Ting paa vor Jord;
Kan Bollen ei selv dem indbyde,
Saa kan de smukt lade den staae,
Det skal os vist ikke fortryde,
Desmere vi Andre kan faae.

O, føler Du ei i Dit Hjerte,
At denne velsignede Saft
Kan bortjage Kummer og Smerte
Hen Fanden i Vold med sin Kraft,
Saa staaer Du ei til at kurere;
Men her, som paa hvert Hospital,
Maa hver Incurabel spadsere
Til Kisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punschen opgløder
Den koldeste Sjel med sin Ild?
Hvo glemmer, at Punschen forsøder
Den Skjæbne, som ikke er mild?
Hvo glemmer, at Alting man glemmer,
Naar rundt om glaskronede Bord
Høit hæve sig mandige Stemmer.
I glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
At ikke jeg qvæder min Sang,
For med overtalende Stemme
At faae vores Bolle i Gang;

De klare og milde Pocaler,
Opfyldte til skummende Rand,
Selv tale, som Cicero taler,
Skjøndt ei de er tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen
Blandt Ingredientserne først,
Det nægter vist sikkerlig Ingen,
At det fremfor Alting er Tørst;
Og for nu ret tørstig at blive,
Man Halsen maa synge sig tør;
Saa kan vi ved Bollen det drive
Ret, som det sig skikker og bør.

Thi lader os samtlige skraale
Om Piger og Venskab og Punsch,
Saa meget, som Halsen kan taale,
Og lad os saa drikke tilbunds!
Seer Glassene kun, hvor de smile
Og vinke med pirrende Damp!
Op Brødre! kom lader os ile
Med Mod i den fældende Kamp!

Oehlenschläger.

Jeg aldrig det for Vellyst kjender
At drikke bort en gavnlig Dag,
Men med en Kreds af glade Venner,
Jeg ogsaa stundom gjør et Slag.

Fem Sandser os vor Nydning bringer,
Thi blive mine Skaaler fem.
Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
Naar kun til Bunds man drikker dem.

Det første Glas jeg nu vil tømme
For hende, som er Alt for mig;
Som bød mig Livets Byrder glemme,
Og finde Fryd og Fred hos sig.

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
Er mine Venners — egnes den,
Som bød mig hylde næst min Pige,
En gammel, trofast Ungdoms Ven!

Den tredie Fødelandets være!
Til Bunds jeg drikke vil igjen:
At alle Hjerter Samdragt nære,
Og at vor Frihed staaer ved den!

Mit fjerde Glas af aabent Hjerte
Jeg vier hver til Rigdom født,
Som deler ømt sin Liges Smerte
Og røres ved sin Broders Nød.

Det femte Glas jeg end maa bære,
Skaal Verten og vor hele Flok,
Og det erkjendtligt Vidne være,
At ogsaa jeg har drukket nok.

Frankenau.

Al Verden til Feide nu udruster sig
Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig,
En strider med Pen og en Anden med Sværd.
Held os, som kan sidde saa fredelig her.

Hvis Kongerne slittigt forsamlede sig
Og drak ved hver Tvist et Glas Vin paa Forlig,
Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
Og Vintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk;
Men hvis han først Smagen paa Vin kunde faae,
Han holdt sig til den og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eneste Fjende staaer for mig paa Bord,
Med Flasken jeg fører evindelig Krig,
Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben, til Vaaben! og ſtrider ſom Mænd,
Der frygte ei Fjende og ſvigte ei Ven;
Den falder med Ære, der falder i Krig,
Thi, Brødre, thi ſpeiler Jer Alle i mig!

K. L. Rahbek.

Naar jeg drikker, jeg i Sang
Trods til Amphion tør byde!
Ypperſt Sang er Glædens Klang,
Glæde Flaſkerne indgyde.
Vi af vore Flaſker gyde
Munter Glæde, Vid og Aand,
Og i Evans Navn vi byde
Trods til ſelve Amphion.

Naar jeg drikker fra min Sjæl
Sorgens mørke Gjenfærd viger;
For i Aften jeg Farvel
Til enhver Bekymring ſiger.
Lad os hver Bekymring ſige
For i Aften vort Farvel!
Alle Sørgeſkyer vige
Fra vort Øie og vor Sjel!

Naar jeg drikker er det Vaar,
Alderdommens Vinter rømmer!
Og jeg drukner Sneſe Aar
I hver Flaſke, jeg udtømmer.

Lad os vore Flasker tomme,
Drukne der de kolde Aar!
Alderdommens Vinter romme!
Her ved Flasken være Vaar!

Naar jeg drikker, seer jeg fro
Chloe kjærlig til mig smile,
Drømmer hende huld og tro,
Signer Amor og hans Pile.
Lad os signe Amors Pile,
Drømme Skjønhed huld og tro,
Men vil end ei Amor smile,
Smiler Bacchus evig fro.

Naar jeg drikker, skuer jeg,
Til hvad Ven jeg Lid kan sætte;
Hvo sin Ven ved Flasken sveg
Bliver aldrig af de Rette.
Vi er alle af de Rette,
Aldrig vi ved Flasken sveg,
Til hinanden trygt vi sætte
Lid i Alvor, som i Leeg.

Naar jeg drikker, klogt jeg gjør,
Snart vi Alt Farvel maa byde,
Døden lurer ved min Dør,
Thi jeg skynder mig at nyde.

Snart vi Alt Farvel skal byde,
Døden lurer ved vor Dør;
Den, som skynder sig at nyde,
Saare, saare klogt han gjør.

K. L. Rahbek.

Mel. At Slyngler hæves til Ærens Top.

Og nu en Skaal for det elskte Kjøn,
Naturens Glæde og Pryd og Ære,
Med hvem vor Vandring os bliver skjøn,
Og Livets Byrde heel let at bære.
Nu, Brødre, skjænker
Enhver, som tænker
At ældes freidig i Amors Lænker!
Han klinker med!

Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
Og Hjerte give vil bort for Hjerte!
Ei lege vil med sin Elskers Ro!
Og ei hovere vil med hans Smerte.
Enhver, som kjærlig
Vil love ærlig
Og finder Holden ei for besværlig;
Den Piges Skaal!

Hver Kones Skaal, der er øm og mild,
Og Livets Kalk vil med Manden drikke;
Og ikke Kalken bortsætte vil,
Hvorvel den mangengang smager ikke

Der ufortrøden,
Ja, indtil Døden
Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden;
Den Kones Skaal!

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
Og deri sætter sin Fryd og Ære,
Hvis skjønne Vandring det Fodspor er,
Som Dydens Vei hendes Børn kan lære,
Derfra kan smile
Til Gravens Hvile,
Naar i sit Fjed hun dem seer at ile;
Den Moders Skaal!

En Skaal for disse, det gaae dem vel!
De Jordens Engle, de sande Skjønne!
De nyde Skabningens bedste Held,
Og finde Hjerter, som dem paaskjønne.
De Skjønne være
Den Skaal til Ære,
Som er det værd, at vi har dem kjære;
De Skjønnes Skaal!

K. L. Rahbek.

Broder, see Dampen af Bollen sig hæver;
Hofmand sig fryde ved Vand og Melon!
Evan saa venlig og mild os omsvæver,
Skjænker os Glæden i Rom og Citron.

Aldrig hans Hyldest et Hjerte bedrager,
Stedse han viser sig Menneskets Ven;
Naar han det stundom Fornuften betager,
Yder han Ruus og Tilfredshed igjen.

Druerne skabtes for Freden at fremme,
Bacchus har Afsky for dræbende Staal;
Krigerne smukt paa Forlig skulde stemme,
Hvis kun de jevnligt drak broderlig Skaal.

Hymen, hans Vælde for evig vil stande,
Skinhellige Griller han jager paa Dør;
Manden, som harmfuld gnider sin Pande,
Blind og tilfreds med sin Skjæbne han gjør.

Naar i en Hvirvel af Kjærligheds Nykker,
Ynglingen voldsomt vil knække sit Baand,
Evan Pistolen fra Panden ham rykker,
Giver for den ham Pokalen i Haand.

Vinen i Tankerne Dristighed føder,
Sætter paa Sjælen en gladere Skik;
Digterens Versemaaal sjelden sig støder,
Naar ved hans Arbeid Du byder ham Drik.

Oldingens udslukte Gløder han tænder,
Ungdommens Roser paa Kinderne strøer;
Tanken paa Elskov saa lisligt han vender;
Hjertet for Skjønhed saa bøieligt gjør.

Synger da Choret, Gud Evan til Ære!
Rankens Beskytter blandt Guder er størst;
Gid han os jevnligt sin Nectar beskjære,
Fryde vor Barm og forlænge vor Tørst!

Frankenau.

O Bachus rul til Jorden paa Din Tønde,
Og tril den op paa dette kjære Bord!
Thi drikke nu vi agter at begynde,
Som sande Æt af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Pallas, bort! Fornuft os rager ikke,
Bort, Momus, bort! Satire lides ei!
Men Evan, kom! thi Brødre, drikke, drikke,
Vi veed hvad er, det Andet veed vi ei.

En anden Ting ei vides skal i Aften,
Som Philosoph jeg har mit Haandsystem;
Al min Sophi gaaer ud paa Druesaften,
Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og, Broder, bryd Dig ikke om at rave,
Du raver jo dog saa Din hele Tid;
Thi strøbelig Du blev i Edens Have
Ved Adams alt for lystne Æblebid.

Gid Æbler da saa dyre havde været,
Som de er nu i Kongens Kjøbenhavn,
Da havde han dem vistnok ei fortæret,
Da følede vi nu ei Glædens Savn.

Da leved' vi saa rart i Uskyldsstanden,
For Intet drak vi da den bedste Viin,
Da var ei Kjøbmænd seet med Horn i Panden, *)
Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden,
Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
Og da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
Da vorte Ananas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chokolade,
Om Vintren sneede Sukker og Bonbon,
Og Solen var af ægte Blik en Plade,
Som den, der gloer i Musernes Salon.

Og da var Alle Grever og Baroner,
Hver Stodder bar et Von foran sit Navn;
Hvad er vi nu! Ulykkelige Zoner!
Ulykkelige Kjøbstad, Kjøbenhavn!

Henrevne Aand, sving Dig fra Glædens Enge,
Hæv ei vor Oval ved Priis om dette Sted;
Thi skulde Du der endnu dvæle længe,
Saa nødes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde!
Kun Flasken søde Taarer fælde skal;
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikke os en Perial.

---

*) See Holbergs „Hexeri eller blind Allarm".

Velan, vi vil ei heller Saften spare,
Kun den, som drikker nu, er klog og viis!
Thi, Brødre, viid, paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradiis.

A. Oehlenschlæger.

Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde,
O Venskab, Jordens bedste Held!
Vort Favnetag, Dit Hædersminde!
Vor Fryd udspringer af Dit Væld!
Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni!

Du, Moder til hver mandig Glæde,
Forskjønner selv den Vises Fjed;
Du har i Amors Blomsterkjæde
Indflettet Dine Roser med.
Op, Brødre! etc.

Naar Himlen en Velgjerning sender,
Du lærer os at nyde den;
Naar Skjæbnen sine Tordner tænder,
Hvor sødt at flye hen til en Ven!
Op, Brødre! etc.

Og her ved Festens glade Dage,
Naar Ven er samlet med sin Ven,
Du smelter os ved Armods Klage;
Mild byder Du at lindre den.
Op, Brødre! etc.

Lyd høit vor Sang, lad Verden kjende,
At Venskab er vort Diemed!
At alle, alle Hjerter brænde
For Dig, Du Jordens Salighed!
Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venskabs Harmoni!

Thaarup.

Paa Frihed høres Alle skrige,
Skjøndt faa kun veed, hvad det vil sige,
Mit Hjerte og for Frihed slaaer;
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaa Karasler,
Der herske paa de Stores Tasler,
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver ussel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberi.

Fri vil jeg være, mens jeg spiser,
For al den Kjævlen om Aviser,
Den nye Pasqvil og Politik:
Er det ei nok, at vore Dage
Er skabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Ro og Drik.

At vore Vægge, vore Døre
Er frie for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedsag;
At Ven kan frit blandt Venner skjemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saasnart man gik i Vennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Nabo klinke fro;
I dette deres gamle Sæde
Gid Venskab, Ærlighed og Glæde,
Og saadan Frihed stedse boe.

J. L. Rahbek.

Ud til Kampen os Flasterne byde,
Ikke skrækkes, I stridvante Mænd!
Frem! for Druernes Fængsel at bryde
Og at skjænke dem Frihed igjen!
Frem til Striden ad Heltens Bane
For at vinde den Seirendes Krands!
Under Viingudens vaiende Fane,
Iler glade, som Piger til Dands!
Uden Kugler og Sværd
Vore Fjender vi mandigen møde;
Og den ordnede Hær
For de ravende Helte maa bløde.

Lad os fælde den fjendtlige Skare,
Og Enhver, som tør hævne dens Fald,
Gjennem Natten, de Kæmpendes Fare,
Fader Bachus ledsage os skal;
Med den kommende Morgen vi seire,
Derfor, Brødre! mod Fjenderne frem!
De skal drage med plyndrede Leire,
Vi med Hæder og Palmerne hjem!
Uden Kugler og Sværd
Vore Fjender vi mandigen møde;
Og den ordnede Hær
For de ravende Helte maa bløde.

Guldberg.

Op, Sjæl, som hylder Druens Saft,
Og aldrig frygter Evans Kraft!
Og Du, som ei gaaer skamfuld hjem,
Naar Hjertet vises frem!
Det tolvte Glas med sanddru Røst
Forkyndte Dig de skjulte Brøst;
Hver Samson og hver Judith da
Forbedret gaae herfra!

Meer vred, end Tydsken være kan,
Var Samson paa Philisterland;
Man spilled ham kun muntre Puds,
Men stedse var han studs.

Da drak han sig en Perial,
Og skreg: „Giv Agt! jeg hævnes skal!"
Greb hvad han fandt og banked' saa
Philisten guul og blaa.

Fru Judith Holofernes fandt
Meer, end hun ventede, galant,
Og for at føie ham i Alt,
Hun selv til Drik forfaldt.
Med ham hun drak, med ham blev gal,
Men fik en Andagtsperial.
Hun ilte fra hans Telt afsted,
Og snap hans Hoved med.

Smaa David tog saa ilde fat
Paa Herr Major von Goliath,
At Helten taug, men svor: „Ved Gud!
Poeten skal herud!
Majoren sleb sin Dyrendal,
Poeten tog en Perial;
Majoren efter Regler stred,
Poeten stak ham ned.

O, hør det, see det, mærk det, Jord!
Mirakelstof i Vinen boer,
Og Vantro faaer andægtig Blod,
Og Overtro faaer Mod.
Thi stræk Dig over Flasken hen
Og grandsk Dit Hjertes Mangler, Ven!
Du kommer svag, Du vandrer stærk.
Og det er Evans Værk.

Guldberg.

Det stummende Bæger begynde sin Gang,
Og Venner med Venner istemme en Sang!
Ei sømmer det sig, hvor man samles til Lyst,
At klinke saa sparsomt, at sidde saa tyst.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Tit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graa,
Blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaaer.
At ei vi skal klage om langt eller kort,
At Vaaren svandt ubrugt, upaaskjønnet bort.
Til Glæde etc.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod,
Vi spore, at Skabningens Herre er god;
At Ingen i Livet skal vandre fortabt,
Han Piger og Druer og Glæder har skabt.
Til Glæde etc.

Hver fylde sit Bæger, at Skaalen gaaer om,
Og Skaaler paa Skaaler til Flasken er tom,
En Daare, som vover at laste vor Jord,
En Nidding, som ei vil istemme vort Chor:
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Tidt Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Frankenau.

Vore Dukker.

Mel.: Vinet og Vattnet.

Vi Alle er Børn — hvo tør nægte mig det?
Indtil vores Grav fra vor Vugge;
Og naar man blot betragter Tingen ret,
Saa leger Enhver med sin Dukke;
Men Dukker der er af tusinde Slags:
Tidt kjender man ei sine egne;
Tøv lidt, mine Venner! jeg vil Eder strax
Adskillige Sorter opregne.

I Vuggen alt Ranglen til Dukke vi faae,
Derpaa kommer Toppen og Trommen;
Et Korthuus er Otteaarspurkens Attraa,
En Glut gaaer med Speilet i Lommen;
Saaledes af Dukker mangfoldige Slags
Enhver i sin Barndom omskifter;
Men banker først Hjertet, da mærker man strax
Til høiere Ønsker og Drifter.

Den fyrige Yngling sig kaarer en Ven,
For hvem han kan Hjertet oplukke;
Hver Følelse troskyldig giver han hen,
Vee ham, hvis han blot fandt en Dukke!
Da siger han: „Aldrig jeg meer leger med,
I Legen jeg tabte formeget;
Jeg søgte en Ven — men jeg fandt i hans Sted,
En Masse, som Hjertet har sveget."

Da møder hans Blik en omtsmilende Glut
Med Uskyld i Væsen og Miner;
I Dinene Gratierne selv lege Smut,
Forfulgte af smaa Amoriner;
Han raaber: Jeg elsker Dig! elsk mig! da har
Min Vaar og min Vinter sin Dukke!
Hun smiler ham Ja, og de blive et Par,
Og kjende ei Anger og Sukke.

Mens Harpagon stabler Ducat paa Ducat,
Hr. Laps sig i Speilet betragter;
Fru Flane paa Baller bortødsler sin Nat;
Smørvæk efter Evighed tragter;
Sieur Slughals sig gotter ved Suppe og Steg;
Hugaf lutter Laurbær vil plukke; —
Er ei disses Liv en evindelig Leeg?
Og pynter ei hver paa sin Dukke?

Dog siger det Intet, naar Legen er god;
Enhver sig sin Dukke vil unde;
Knap, naar jeg i Graven alt staaer med en Fod,
Min egen forlade jeg kunde;
Den Dukke, som voldte mig herligste Leeg,
Og som jeg har daglig i Hænde,
Er Flasken, hvoraf man kan faae sig en Streg;
Den Leg med mit Liv først vil ende.

N. T. Bruun.

Tiden.

Mel.: Tabaksvisen i „Den lille Matros."

Over Tidens Tand man sig beklager,
Raaber, at den gnaver Alt itu;
Men før til Felts Du mod den drager,
Kom pro et contra smukt ihu!
Vistnok afsted med os den render,
Gi'er os Paryk for gule Haar,
Og den, som troer, han Verden kjender,
Kun som en Nar ved Maalet staaer.

Tiden er, som velbekjendt, en Olding;
Dog, trods hans Alder, troer jeg knap,
At selve Luftskipperen Hr. Colding
Langt fare kan med ham omkap;
Naar denne vender stantebene
Hjem, førend han paa Halvvei kom,
Hiin farer over Stok og Stene
Og bringer med sig Dødens Dom.

Derfor lad os stedse nytte Tiden,
Mens vi i Kjortlen har den fat!
Hvad nytter det at klage siden,
Naar den forlængst er rendt grassat?
Skjøndt paa min Piges Rosenkinder
Farven dens Aande sletter ud,
Mærker jeg dog, at Vinen vinder,
Derfor jeg hylder Tidens Gud!

N. T. Bruun.

Mel.: Lad dadle Qvinderne hvo vil.

Blandt alle Planter paa vor Jord
Jeg holder meest af Rankens Stamme;
Thi Frugterne, som paa den groer,
Kan bringe Godtfolks Blod i Flamme;
Og naar det først er ret i Kog,
Som Ild det stiger op i Panden;
Den, der nys talte som et Drog,
Strax lappet faaer Forstanden.

Der er en curiøst Natur
I Druens purpurrøde Draabe,
Den sprænger Sorgens Fængselsmuur,
Og lærer Nødens Søn at haabe.
Den, som vil i Fortvivlelse
Sig drukne, hænge eller skyde:
Giv ham blot Viin og Du skal see,
Han sig ved den vil fryde.

Guddommelige Druesaft;
Du tidt og ofte gjør Mirakler,
Gi'er Kroppen Fyr, gi'er Aanden Kraft,
Ja gyder Liv i skrantne Stakler;
Og dog vil mangen Jesuit
Dig dadle, naar en Ruus os daarer!
Ak, ofte er den skjær Profit:
Den standser vore Taarer!

Dog vistnok er det bedre, ei
At drikke for sin Sorg at glemme,
Men plukke Druen paa sin Vei
Blot for at lyde Glædens Stemme;

Saaledes, Brødre, ville vi
Os bære ad i denne Aften,
Og her i Venskabs Harmoni
Ret nyde Druesaften!

N. T. Bruun.

Tak for sidst.

Mel.: Da med min Søn i Aar jeg var.

Naar stundom man paa Livets Vei
En Ven en Tid lang mødte ei,
Saa er det blevet som en Mode,
At med et Tryk af Haanden man
Siger: „Jeg godt Dig lide kan!“ :,:
Jeg finder Smag i den Methode,
Og til en Ven jeg ganske vist
Siger saaledes: „Tak for sidst!“ (3 Gange.)

Naar vi engang skal heden gaae —
Den Vei, vi Alle tradske maae —
Jeg tvivler ei, vi hissset mødes,
Og at den Kreds, vi elsked' her,
Hist og vort Hjerte nærmest er; :,:
Derved Adskillelsen forsødes!
Og vi i Himlen ganske vist
Sige hinanden: „Tak for sidst!“ (3 Gange.)

Flasken jeg som en Ven anseer,
Der altid lige venligt leer,
Der ei som Pigerne har Nykker,
Der er bestandig lige huld —
Gid den og var bestandig fuld! :,:
Jeg paa min Sotteseng den trykker
Tæt til mit Bryst og siger vist:
„Kjæreste Flaske! Tak for sidst!" (3 Gange.)

N. T. Bruun.

Dodens Visit.

Mel.: Snart är Din Ungdomstid förflutan.

I Gaar, just som ret glad jeg drikker
Et ægte Glas Madeiravin,
Jeg hører paa min Dør det pikker,
Og høit jeg raaber: Kom kun ind!
Hvem mener I vel, Venner, triner
Nu ind af Døren pludselig? —
Den gustne Død med fæle Miner,
Og med sin Lee han truer mig.

„Fort!" raabte han: „Dig vil jeg hente!
Du nok har drukket, Bacchi Træl!
Ei Pluto gider længer vente
Paa slig en veigtørstig Sjel."

Af Skræk jeg rakte ham min Flaske
Og sagde: „Kjære Død! drik væk!"
Han skreg: „Du flux med mig skal trabske!
Kom, allomarsch! saa fort! fortræk!"

Imidlertid jeg troer, at Duften
Af Vinen ham i Næsen stak;
Den bedre er end Dødningluften,
Og Flasken ud til Bunds han drak.
Først tømte han en Skaal for Pesten,
— Den Dødens Sødskendbarn jo er! —
Og havde det ei været Resten,
Jeg troer, han havde drukket meer.

Det gjorde ham stødt paa Manskетten,
Og da jeg troede Alt forbi,
Han ret krakilsk tog fat paa Trætten,
Og sagde: „End gaaer Du ei fri!"
Men nu begyndte jeg at tigge:
„Gjør mig til Doctor, bedste Ven!
Saa lover jeg til Dig at stikke
Hver Dag ti Patienter hen!"

„Paa dette Vilkaar bliv i Live,"
Til Svar af Dødningen jeg fik,
„Indtil jeg seer Dig kjed at blive
Af Kys og Druens Nectardrik."
Hvordan! jeg svigte Viin og Piger?
Jeg evig er, udødelig!
Først naar til dem Farvel jeg siger,
Faaer Døden Lov at nappe mig!

N. T. Bruun.

Vore Løier.

Mel.: Vor Møller hjemad skyndte sig.

Stort Lag foruden Lystighed
Er en af Jordens Plager;
Man seer sig paa hinanden kjed;
Selv Vinen ikke smager.
Man nipper blot til Glasset lidt,
Snuser Tobak — og gaber tidt.
Nei, vi er klogere! sligt Lag os ei fornøier!
Hvad er Guld, hvad er Høihed foruden Løier?

Nei, sæt mig i en Vennekreds,
Giv een, høist tvende Retter,
Er Vinen god, er jeg tilfreds,
Og tidt paa Flasken letter,
Druens Saft gjør Sjelen blid;
Den vækker Munterhed og Vid!
Saadant et Broderlag hver ærlig Karl fornøier;
Der boer Sang, der boer Fryd! der boer alle Løier.

Med Venner, som os sidder nær,
Vi klinke tro og ærligt;
Og den, som borte fra os er,
Vi dømme huldt og kjærligt;
Med Ondskab kjøbt er attisk Salt,
Om nok saa fiint, for dyrt betalt!
Bort med det bittre Vid, den Kreds, som det fornøier,
Finder aldrig Behag i de sande Løier.

Dog derfor ingen slaviſk Tvang
Slaae Laas for Mund og Hjerter!
Man gotter ſig ved Viin og Sang
Og glemmer Livets Smerter.
Løſenet er: at tale frit,
At klinke høit, at drikke tidt,
Hil hver, der fro ſom vi og ſkyldfri ſig fornøier!
Og gid længe vi frydes ved disſe Løier!

N. T Bruun.

Mel.: Skaal for hver Glut, hvis hulde Smiil.

Lee, elſk og ſyng! drik, kys og nyd!
Det er en gylden Lære;
Af disſe Ting til Livets Fryd
Jeg ingen kan undvære.
Med hver, ſom har til Sorgen Had,
Jeg dele vil min Glæde;
Thi den, ſom ſelv er hjerteglad,
Faaer Ingen til at græde.

Jeg ſynger raſk, ſaa godt jeg kan,
En lille munter Viſe:
Snart Kjærlighed, ſnart Fødeland,
Snart Druen vil jeg priſe!
I Sang jeg har min egen Skik:
Jeg ſlaaer kun ſlette Triller;
Men naar jeg ſynger, i mit Blik
Den ſande Glæde ſpiller.

Min Kjærlighed er ei paa Skrømt,
Jeg mener, hvad jeg siger;
Jeg elsker trofast, evig omt
De vennehulde Piger!
Hvad siger ei det gamle Bud?
„Du elske skal Din Næste!"
Men blandt vor Næste, fandt jeg ud,
Er Qvinderne de bedste.

En Vandflod drukned Syndens Flok
Engang foruden Naade;
Men Gud gav Noah Rankens Stok
Og sagde: „Drik med Maade!"
Da Noah var en Hædersmand,
Forplanted' han den Mode:
De Onde bør kun drikke Vand,
Men Viin er for de Gode.

Altsaa er Viin for hver af os,
— Gid vi den blot ei savne! —
Vi byde alle Sorger Trods,
Naa Flasken vi omfavne.
Vi hylde Latter, Elskov, Sang!
Vi klinke, kysse, nyde!
For Livets Fryd ved Glassets Klang
Vort Hurraraab skal lyde!

N. T. Bruun.

Mel.: Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.

Jeg holder ikke af de Stores Tafler,
Hver Ret er kryddret, peen og fiin,
Og hvad er værst, i deres smaa Karafler
Kun rummes grumme liden Viin!
Jeg, som har stedse Druetørst,
Høist elsker Flasken, som er størst.

En Innker Portoviin som Theevand sipper,
Jeg nyder, han knap lædsker sig;
Til Bunds jeg drikker; han til Glasset nipper,
En Ruus gjør ham ulykkelig.
Gud naade den, som frygte maa
En lille Perial at faae!

Naar Vinen stundom pirrer En i Panden,
Tidt Hjertet snakker over sig;
Men just naar det ta'er Luven fra Forstanden,
Er ærlig Karl meest elskelig;
Dog vel at mærke, aldrig Viin
Maa gjøre brave Folk til Sviin.

Nei, nei, i Gjæstmildhedens sande Tempel
Af store Flasker, fulde Glas
Man drikker fra, som vi nu for Exempel,
Formeget ei, men just tilpas;
Den skjænker man til bredfuldt Maal
Og siger: klink! vor egen Skaal!

N. T. Bruun.

Kjepheſtene.

Mel.: Hvor ſkjønt, naar Aftenſtjernen venligt blinker.

At holde Equipage nuomſtunder,
Dertil kan Pungen ei forſlaae;
Og følgelig det er jo intet Under,
At ſmukke Folk tilfods maae gaae;
Kun Landets rige Pugere
Man i Kareth og Gig kan ſee.

Men for ei ganſke at gaae bag af Dandſen,
Enhver ſin Kjepheſt holder ſig:
Den ſadler man, og efter Smag og Sandſen
Gaaer Turen da ret lyſtelig.
Man farer frem i raſk Galop,
Til andre Lyſter raabe: „Stop!"

Kjepheſtene har alſkens Skabeloner,
Og ſadles hver paa ſin Maneer;
Og ofte de honnetteſte Perſoner
Paa grumme ſtygge Dg man ſeer;
Men den, ſom ſidder paa dens Ryg,
Kan aldrig finde Perten ſtyg.

Ens Kjepheſt er beſtandige Proceſſer;
En Andens er de Viſes Steen;
En Tredies viſſe kjærlige Faiblesſer,
Som koſte kan et Næſebeen;
Den Fjerdes er et Ridderkors;
En Titel er den Femtes Hors.

Et Lystspil uden Lystighed og Latter
Den sjette Rytters Kjephest er;
Det Krik, hvoraf den Syvende neddratter,
Et Drama er — hvoraf man leer!
Den Ottende er en Person,
Som rider paa en Recension.

Nu kommer Nummer Ni: han rider Staten,
Det er en huul Politicus;
Han raaber høit: „Ihr Herren Potentaten,
Ich bin ein großer Fifficus!
Napoleon hab' ich gelehrt,
Sonst war er keinen Heller werth."

Den Tiende — jeg vil ei fleer opregne,
Jeg jo dog aldrig færdig blev!
Jeg mærker, at jeg glemte mine egne,
Imens jeg om de Andres skrev;
Min Kjephest er en Flaske Viin,
Især af den, som groer ved Rhin!

N. T. Bruun.

Punschvise.

Mel.: Piger og Viin, og Dands og Sang.

Ranken forskjønner Glædens Jord;
Vinen den i vort Bæger gyder;
Men overalt ei Druen groer,
Skjøndt overalt den Sindet fryder.

Mangel paa Druen har os lært,
Punschen er ogsaa noget værdt.
Bollen staaer fuld paa breden Bord,
Skjænker til bredfuldt Maal og nyder.

Punschen i Slægt med Vinen er,
Om endog kun en Slegfreddatter;
Bollen, som Flasken har vi kjær,
Begge fremtrylle Spøg og Latter!
Rommen sig næsten kan i Kraft,
Maale med ægte Druesaft.
Den, som vil glædes med os her,
Tomme sit Glas og skjænke atter!

Snart paa en Flaske faaer man Has,
Bollen et større Omfang eier;
Dog naar man tømmer tidt sit Glas,
Vinder man dog omsider Seier!
Alt som man ivrigt tømmer den,
Ønsker man den var fuld igjen.
Naar vi paa denne har faaet Has,
Stræb ved en ny at vinde Seier!

N. T. Bruun.

Jorden.

Mel.: Wohlauf, Kammeraten! auf's Pferd!

Hvem elsker vel ikke vor blomstrende Jord?
Det er dog en lovlig Klode!
Her Glæden ved Siden af Sorgerne boer,
Snart Visdom, snart Daarskab er Mode.
Hvorfor her at leve jeg finder saa sødt,
Jeg veed ei; maaskee fordi her jeg blev født.

Om Jorden er firkantet, rund eller flad,
Maa Rasmus Montanus betænke!
Jeg veed, man derpaa lever inderlig glad,
Naar man med lidt Vin den tør stænke;
Men altsom jeg stænker, jeg passer dog først
At slukke med Druernes Nectar min Tørst.

Dog fristes jeg fast til at troe, at vor Jord
Saa rund som en Bossel maa være:
Thi klarlig jeg mindes, det hændte i Fjor,
Den ei min Person vilde bære,
Og skjøndt der i Veien ei laa nogen Steen,
Mit Venstre faldt over mit høire Been.

Lad Solen og Maanen formørke vor Jord;
Den Ting saare lidet mig skiller!
Naar Druernes Solskin opklarer mit Bord,
Naar Vinen i Glassene spiller,
Saa sæt mig høist op under Spidsbergens Pol:
Jeg har i mit Glas baade Maane og Sol.

Jeg elsker vor Jord af min inderste Sjæl,
Og gjerne blev altid — forover;
Thi gjemt i dens Skjød og forinden en Fjel,
Det er en evindelig Soven!
Kun Roden af Blomsten dernede man seer;
Dens Vellugt de Døde imøde ei leer.

Jeg hører paa Jorden den skingrende Sang
Af tusinde Fugle i Lunden!
Jeg hører de bredfulde Bægeres Klang,
Idet vi dem føre til Munden!
Saa himmelsk Musik har vor syndige Jord,
Mon bedre den findes blandt Englenes Chor?

Thi synger og jubler i vildene Sky,
Og kappes at lovprise Jorden!
Bed Krigen og Pesten i Hast fra den flye!
Bed Fred fæste Bopæl i Norden.
En Skaal for den rare, plaseerlige Jord,
Hvor Pigerne smile, hvor Viinstokken groer.

N. T. Bruun.

Mel.: Boer jeg paa den tamme Bred.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunster af Viin som blandt Skyer vi seile.
Staa! staa stille! her er grundt . . .
I mit Glas sig Lysene speile.

Plads! afveien! saa gjør Plads!
Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her er snævert!
Rhinskviin! — Skjænker i mit Glas!
Thi mit Sjæl trænger høit til en Hævert.
O, Lykksalighed! Guder i Chor
Stiger ned til den syndige Jord,
See, hvor Glasset vides ud,
For at rumme den straalende Gud!

Himmel! træffer mig et Lyn?
Er det Dig, o Semeleus, Du Smerternes Dulmer!
Alting zittrer for mit Syn,
Og mit Glas til en Luftballon svulmer.
Farver bryde sig derpaa,
Rødt og guult, som Champagner, la rose, hvad er dette?
See Ballonen . . . den vil gaae —
Gjør Dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
Fyldt den er, o med Viinstof=Gas,
Brændbar Luft paa Flasker og Glas —
Heia, heia, heia hop!
See, den stiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
Og en Stol er Gondol og gaaer med som Gondolen,
Jubler! Skyerne vi naae . . .
Alle Himle! Jeg svingler paa Stolen!
Skyen hurtig skilles ad;
Der er Natten den dybe, og Stjernerne klare.
Styrk os, Æther, med Dit Bad,
Mens vi gjennem Dig susende fare.

Tag, o Jord, vort sidste Farvel!
Dette Suk for Dit flygtige Held!
Ak, mit Hjerte banker omt —
Denne Skaal for den Fryd jeg har drømt!

Stjerner svæve hen i Dands,
Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne,
Dyb og stille, som vort Lands,
Glimrer hisset den nordlige Krone,
Himlen aabnes — hvilket Skrald!
Her er Paradis! Houris fra Himlene komme.
Frygt kun ikke! thi Du skal
Blive salig, før Natten er omme.
Sei, my boys! Hvor Luften er fiin!
Fyld Ballonen! fyld den med Viin!
Skaal! til Paradiis vi gaae —
Er det her? — Nu skal jeg banke paa.

Vee mig! — Paradiis er der —
Hvilken Glands! hvilken Klang gjennem Ætherens Suusning!

See, Ballonen stiger nær —
Og med den stiger høit vor Veruusning.
Fol kun! Luften er saa lind,
Stik Din Snabel iveiret, her lugter parnassisk.
Plads ved Porten! vi skal ind!
Med en Ruus, og med en, der er classisk.
— Hold lidt paa mig . . . hvor er jeg nu?
Under Bordet — holdt! hvor er Du? —
Midt i Paradiis — trurr — ru — undt!
— — Var det mig eller Dig, der fik ondt?

Henrik Hertz.

Mel.: At kjøre Vatn og kjøre Veed.

Vi sidde sammen, som vi kan bedst,
Og Alle sidde for det Samme.
Foreningspunctet er vor muntre Fest,
Og Glædens Baal er Vinens Flamme,
De røde Roser og de Øine blaae,
De smukke Piger — ja, vi kan forstaae!
:,: Helst om vi faae,
Den, vi attraae!
Da er det Møien værd at leve! :,:

Og vi har Mod, ja, og Viin vi har,
Og Druens Blod i Glas og Flasker;
Og i vort Viinglas, som i et Kar,
Med begge Fødder Bacchus pladsker.
Vi discurerer — Holla Viin for mig!
Kom lad os klinke, Kjære, først med Dig!
:,: Klang, Bachus Skaal!
Klang, bredfuldt Maal!
See saa! nu kan I discurere. :,:

Hvad siger Russen? — Ak, ti med ham!
Han er os altfor stærk iaften.
Hvad siger Tyrken? — Gid han faa Skam!
Han taler ondt om Druesaften.
De røde Roser og de Øine blaae,
De smukke Pigeborn han holder paa —
:,: Tyrken faae Skam!
Fanden ta'e ham!
Og siden plyndre vi Seraillet. :,:

Ak, kjære Venner, det gaaer ei an,
Med Riger maa man handle varligt.
En Stat er Stat og et Land er Land,
Er ogsaa Landet uforsvarligt.
Naar Staten staaer engang, saa skal den staae!
Det kaldes Ligevægten — drik derpaa!
:,: Ligevægt, ja!
Trallerallera!
Er Sjælen just i Politikken. :,:

Og Ligevægten er ikke blot,
Som sagt, en Sjæl i Politikken;
Nei, kjære Brødre, det mærkes godt,
At den er Sjælen med i Drikken.
De røde Roser — passer paa! et Ord!
Her sidder mange Folk om dette Bord —
:,: Ligevægt ja,
Trallerallera,
Skal holde hele Folket sammen! :,:

Ved Ligevægten bør vi forstaae,
At Alle ligemeget veie;
At Alle ligegodt kan staae og gaae,
Og Alle ligemeget sveie.
Det er vor Borgerpligt at drikke kjækt,
Indtil vi Alle have lige Vægt.
:,: Mærk, Kammerat!
Her i vor Stat
Den lige Vægt gjør Ligevægten. :,:

Lad Vinen glide saa lisligt ned,
Og lad os drikke, som vi pleie!
Med dette Glas gjør vi først Besked,
At man kan skjønne, hvad vi veie.
Har nogen Undervægt, saa passer paa!
Har nogen Overvægt vi skal ham naae!
:,: Klang, Kammerat!
Drik for vor Stat!
Vort Selskabs Ligevægt florere! :,:

Henrik Hertz.

Mel.: Im Wald und auf Haide.

Vort Dagværk er til Ende;
Som frie og muntre Svende
:,: Vi samles om vort Bord. :,:
Forfrisker Sindet atter
Ved Tale, Skjæmt og Latter,
:,: Og synger høit i Chor. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Paa Arbeid følger Ro! :,:

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligger Lande;
:,: Paa Bjerget Ranker groe! :,:
O, den, der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
:,: Der er det godt at boe. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Der er det godt at boe! :,:

Nei, Vinger har vi ikke,
Men vi har Lyst at drikke,
:,: Og Vinger har vor Lyst! :,:
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide!
:,: Vi kapre Vinens Høst! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Derhen hvor Ranker groe! ;,:

Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
:,: Vort Seil vor Phantasie! :,:
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville
:,: Som Himlens Fugle frie. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage
:,: Med Vinen fra Bordeaur. :,:
Med den vi lægge Grunden,
Thi den er god paa Bunden,
:,: Ei sandt? Det veed vi jo? :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Vi er nu i Bordeaur. :,:

Vi seile ned ad Rhinen;
Der voxer gratis Vinen,

:,: Ifald man Folk kan troe. :,:
Og Fanden skulde spart'en,
Da vi nu er paa Farten;
:,: Her drikker hver for To. :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Her drikker hver for To. :,:

Saa paa de sølvblaae Vande
Ved Portugal vi lande,
:,: Og tage Ladning med. :,:
Vi Reisen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
:,: Og saa afsted, afsted! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Her slaae vi os til Ro! :,:

Thi Frankrig atter vinker,
Dens gyldne Drue blinker;
:,: Der er det godt at boe. :,:
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
:,: Her slaae vi os til Ro! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo!
Her slaae vi os til Ro!

Naar vi nu hjemad skulle,
Saa er vi sagtens fulde,

:,: Og komme knapt herfra. :,:
Det gaaer, det kan ei feile!
Jeg mærker alt, vi seile —
:,: Vi seile rundt — Hurra! :,:
:,: Hallo, Hallo, Hallo, Hallo! :,:
Vi seile og vi roe! :,:

Henrik Hertz.

I et Vinhuus vil jeg sige
Mit Farvel og lægges ned,
Under Tønden vil jeg ligge,
Under Tappen Hovedet;
Munden maa staae spærret aaben,
Det maa observeres, thi
Ellers turde Tappedraaben
Gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Bouteiller,
Naar man bær mig til min Grav;
Fiir' og tyve drukne Seller
Skal gaae for med Krands paa Stav;
De skal drikke, Viser sjunge
Og ophænge rundtenom
Alle mine Pengepunge,
Som de hjalp at gjøre tom.

Alt mit Gods ved Testamente
Skjænker jeg en Kjelderssvend,
For den Viin han lod mig hente
Paa Credit i Kjelderen.
Al min Rigdom er en Skjorte,
Som er gammel og forslidt;
Hvis den ikke alt er borte,
Bør han have den for Sit.

Alle mine Kammerater,
Som mig hjalp at destilleer'
Mine arvede Dukater,
Til jeg havde ingen fleer,
Ned paa Knæ de skulle sjunge:
Han er død, men gid han der
Vederqvæge maa sin Tunge,
Som han gjorde fordum her.

Saa tilkommer mig med Rette
Et fortræfligt Monument,
Som man over mig skal sætte,
Thi jeg har det vel fortjent;
Med den Grayskrift ovenover,
Som bør skrives med Latin:
„Under denne Tønde sover
Et forfyldt, fordrukkent Sviin."

Reenberg.

Melodi af Gebauer.

Min Moder tog mig fra sit Bryst,
Og mig i Verden sendte,
En Flaske gav hun mig til Trøst,
Det var min Arv og Rente.
Hvergang jeg drak, jeg drak for To,
Og evig lystig, fri og fro,
Hos den jeg Kraft vil hente.

Min Hals den er et Sugeværk,
Naar Glas ved Læben hefter,
Dens Pompe flink, dens Slange stærk,
Og Vinen følger efter.
Det nytter ei, man raaber: Stop!
Jeg pumper ned, jeg pumper op
Af alle Livsenskræfter.

I Bacchi Helligdom jeg laae,
— Saa tidt jeg der maa ligge —
Jeg Gudens røde Aasyn saae
Og bad med megen Hikke:
„O, Bacchus! vær mig naadig, Du!
Og lad mig aldrig, til min Gru,
En Draabe Vand uddrikke!"

Han rørte med sin Stav min Mund; —
Den brændte, — jeg fornam 'et
Nu flyer jeg Vand som galen Hund,
Af Vandskræk er jeg rammet;
Og gjør jeg noget Smukt og Godt,
Og er jeg ikke reent Peer Tott,
Jeg skylder ene ham 'et.

Med Rhinsk, Madeira, Bergerac,
Champagner og Burgunder,
Tokaier, Porto, Frontignac
Han tryller sine Kunder.
Compotatorers vilde Chor
Lovsynger høit fra Syd til Nord
Hans herlige Vidunder.

Chr. Winther.

Melodi af Christian Foersom.

Din Skaal og min Skaal!
Og alle gode Vennes Skaal!
Broder og Søster
Ved Dannemoders Bryster,
Troskab og Enighed blomstre frisk og skjønt,
Selv i hvide Vinter er freidigt Immergrønt;
Vintren har sin Kulde, og Somren har sin Varme,
Altid Sommervarme
I ædle danske Barme.

Din Skaal og min Skaal!
Og hele kjære Danmarks Skaal!
Landet og Havet
Er rigeligt begavet,
Ploier vort gode Land og bringer Føde frem,
Ploier Havets Bølger og bringer Frugter hjem!
Faaer vort Land en Fjende, da ploi med blanke Sværde!
Aarle vær paa Færde
Vort Danmark at gjærde!

Din Skaal og min Skaal!
Og hele gamle Nordens Skaal?
Frugter i Haver!
Og Agren sine Traver!
Havet sin Flaade og djærve Mænd ombord:
Hæren sine Kæmper, og Raadet sine Ord!
Enten til Leens eller og til Sværdeklangen;
Over Fjeld og Vangen
Skal freidig lyde Sangen!

S. S. Blicher.

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Statens Vogn hernede bliver
Paa forskjellig Maade kjørt,
Ofte den, man Pidsken giver,
Aldrig har en Tomme ført;
Bidslet han i Munden tvinger,
Farer saa ad Veien hen,
Knalder, dreier, vender, svinger,
Til han vælter sig og den.

Tit i Mag sig Kudsken strækker
Mellem Piger, Viin og Kaart,
Medens mangen Arel knækker,
Mangen Lundstik flyver bort,
Ridefnægte fast i Boilen,
Med og uden Sporer paa,
Tomme Krybben, stramme Toilen,
Indtil Hjulet gaaer i Staa.

Kudsken dog fra Bukken jages
Stundom af den piinte Flok,
Og til alle Sider drages
Stangen over Steen og Stok,
Lad og Splinter Sporet følge,
Gammelt Stads i Løbet gaaer,
Til, afkylt i Tidens Bølge,
Bedre formet Vognen staaer.

Vil for meget denne slingre,
Stænder, Kamre, Parlament
Styre ofte Kudskens Fingre,
Saa der bliver tidsnok vendt.
Hvor de give Raad alene,
Mon man dette følge vil?
Jævne Sporet, rydde Stene?
Kaste gamle Huller til?

Mangen Gang der spørges mere,
End man godt kan svare paa;
Derfor det vi lade være,
Og vor Lid til Tiden slaae;
Ønsket har vi Lov at binde
Til vor Sang og til vort Glas;
Gid herude, som herinde
Staten kjøres maa tilpas!

O. Bang.

Mel.: Ecce quam bonum.

Proponenten. Debatter hør til Tidens Skik,
Naar man er ved et Taffel;
Thi, vær saa god et Øieblik
At lægge Kniv og Gaffel.

Chor. Tys, lad os høre,
Spidser Eders Øre!
Nyt faae vi at vide
I Tide.

Værten. Jeg beder om Opmærksomhed
Hos hver især ved Bordet;
Vi derfor nok kan tale med —
Min Herre, De har Ordet!

Chor. Ja, Gud bevares!
Manden maa besvares,
Naar man tager Ordet
Ved Bordet.

Proponenten. Ifølge Deres Artighed
Jeg skal ei tøve længe.
Mit Forslag vil begynde med
Den knappe Tid paa Penge.

Chor. Det er dog rædsomt,
Tilmed meget kjedsomt!
Altid skal man hænge
I Penge!

Værten. Jeg synes selv, at denne Sag
I Grunden er lidt broget.
Det gjør mig ondt, hvis man idag
Hos mig har manglet Noget.

Chor. Kors, hvilken Tanke!
Sagen har vist Hanke;
Vi har baade plukket
Og drukket!

Proponenten. Jeg beder Alle, Hver især,
Om et opmærksomt Øre;
Thi faldes jeg i Talen her,
Saa vil jeg ingen føre.
Chor. Han blev fornærmet,
Stød ham lidt paa Ærmet!
Han skal referere
Lidt mere!

Værten. Jeg beder om Opmærksomhed
Hos Hver især ved Bordet;
Vi derfor nok kan tale med;
Min Herre, De har Ordet!
Chor. Ih, Kors bevares! —
Manden maa besvares,
Naar man tager Ordet
Ved Bordet!

Proponenten. Jeg meente, det var passende,
Før Andre gaae tilsenge,
Vi drak en Skaal af Glassene
For Handelsstandens Penge,
Chor. Der kommer Humlen!
Uden mindste Mumlen
Lader os votere
Med mere.

Værten. Jeg sad saa luun og lured paa,
Hvordan han vilde ende.
Hans Forslag bør igjennem gaae —
Hvad mener De, derhenne?

Chor. Ja, Gud bevares!
Tingen kan forsvares —
Ei vi os betænke —
Men skjænke.

Proponenten. Gid Handelen maa blomstre op
Og kraftigen florere!
Man lapper bedst paa Statens Krop,
Naar Penge circulere.

Chor. Leve Contanter,
Handelens Drabanter!
Snart de gaae i Velten
Og Felten!

N. P. Jørgensen.

Samled her i en fortrolig Klynge,
Hylde vi uskyldig Munterhed.
:,: Venner! lad os Grillerne bortsynge!
Drik af Lethe nyttig Glemsomhed! :,:

Ingen Kummer skal vor Isse bøie!
Ingen Sorg fortørne Glædens Gud!
:,: Ingen Taare mørkne skal vort Øie!
Det er Evans faderlige Bud. :,:

Om end Sorgen tit forbittred' Livet,
Om end Haabets Smiil i Graad forsvandt,
:,: Druen, Venner, Druen blev os givet.
For at glemme Jorderigets Tant! :,:

Mangen Fryd i Ufkylds blide Morgen
Tit til barnligt Hjerte strømmede.
:,: Husker Glæden, mindes ogsaa Sorgen!
Det er sødt at mindes svundne Vee. :,:

Yngling! Du, hvis Bryst af hellig Varme
Hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
:,: Held, hvem i en ædel Piges Arme
Amor fletted blid sin Morgenkrands. :,:

Hver en Alder har sin egen Glæde,
Livets Aften er ei tom paa den.
:,: Venskab! i Din hulde, skjønne Kjæde
Svinder Livet sødt og roligt hen. :,:

Snart maaskee skal vi adskilte vandre
Henad Livets underfulde Sti;
:,: Dog med Ømhed mindes vi hverandre,
Mindes denne Aftens Harmoni. :,:

N. T. Boyesen.

Sæt saa Glasset til Din Mund,
Kammerater, Lambo!
Drik saa ud Din Fyldehund,
Kammerater, Lambo!
See, hvor Draaben sagte vanker,
Ned i Halsen paa den Dranker!
Lambo! Lambo!
Kammerater, Lambo!

See nu er mit Glas udtømt,
Kammerater, Lambo!
Der er ei en Draabe glemt,
Kammerater, Lambo!
Til Bevis saa vil jeg vende
Glasset paa den anden Ende,
Lambo! Lambo!
Kammerater, Lambo!

Hvo som vil drikke
Sin vakkre Piges Skaal :,:
Med bredfuldt Maal,
Han ta'er Glas i Haand, nævner Pigens Navn.
:,: Hvad hedder hun? :,: (Navnet)
:,: (Navnet) Komfalderaldera — :,;
:,: Saa hedder hun. :,:

Jeg for Skaalen takker,
Skaalen den var vakker,
Tak, I, som sang saa vel og bra'!
Tak, Du, som drak saa vel og bra'!
:,: Tak skal I ha'e! !,:

Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke,
Vinen slukker alle Sorger ned;
Leve uden Viin det duer ikke,
:,: Jeg til min Grav ta'er Flasken med. :,:
Stundom har jeg og erfaret,
Altid til Bunds man drikke bør;
Derfor jeg min Sundhed har bevaret,
:,: Derfor drikker jeg, indtil jeg dør. :,:

N. T. Bruun.

(Af „**Guldkorset.**")

Bort med al Melancholi!
Lad os Glasset fylde!
Sorgen drukne vi deri,
Glæden kun vi hylde.
:,: Munter Sang,
Bægerklang
Lyde skal den Nat saa lang. :,:

Lystighed og Sang og Spil,
Man til dem kan trænge;
Hvo iaften græde vil,
Lad ham før sig hænge!
:,: Munter Sang,
Bægerklang
Lyde skal den Nat saa lang. :,:

Melodi af Ditterdorph.

I Studentens Visebøger,
Blandt saamangen lystig Sang,
Man forgjæves den ei søger,
Hvortil Hjertet meest har Trang.
Den saa ofte savnede,
Til en Skaal for Pigerne.
La, la, la,
Til en Skaal for Pigerne.

Dog i Flæng ei hver den vies! —
Hun, den ømme Piges Sjæl,
Som la'er Grød og Ærter svies
Hullet vore paa sin Hæl,
For at faae Romanen slugt —
Slaaer Studenten snart paa Flugt.

Hun, som bedst ved Caffebordet,
Eller ved en fornem Thee
Glæder sig, naar hun har jordet
Grusomt Næstens Renomee,

Var hun fuld af Vid og Skjemt —
Os hun aldrig gjør beklemt.

Hun der spiller, synger, maler,
For at roses af Enhver,
Og, som Pappegøien, taler
Alle Sprog, paa Hjertets nær;
Om hun Folianter skrev, —
Dog vort Hjem ei hendes blev.

Hun, som knap i Kjolen stikker,
Før hun er ved Vinduet,
Løber pyntet i Boutikker,
Bli'er af Speilet aldrig mæt,
Ja, var hun end nok saa smuk, —
Os hun koster ei et Suk

Slige Damer aldrig være
Helliget Studentens Skaal;
Han, sig selv til Gavn og Ære,
Har og havde andet Maal;
Hvilket? hør kun nøie til!
Snart fortælle det vi vil.

Ei Talenterne vi vrage,
Endnu mindre Dannelsen.
Skjønhed gjerne med vi tage,
Trænge vel til Skillingen;

Dog foruden sligt en Mand
Lykkelig sig føle kan.

Men et ømt, et trofast Hjerte,
Men et fromt og kjærligt Sind,
Mod i Fare, Kraft i Smerte,
Sundhed ja, paa Sjæl og Kind,
Det Studenten aldrig vil
Savne hos sin Pigelil.

Dog da han i disse Tider,
Selv med bedste Charakteer,
Mange Støvlehæle slider,
Før han sig befordret seer,
Og desværre grumme tidt,
Lever ene paa Credit;

Lurer Glæden bag det Alter,
Hvor han Bruden følger hen,
Og som Konen er Forvalter,
Stiger eller falder den.
Altsaa huu desuden maa
Huus at føre vel forstaae.

Glasset fyldt! I Lykkelige,
Som har fundet slig en Skat,
Glasset fyldt! I som end hige
At faae Idealet fat!
Skaalen lige gjælde maa,
Den vi ha'e, og den vi faae.

Ja, hver Piges Skaal, som vækker
Reen og trofast Kjærlighed,
Gid hun, hvad til hver ei strækker,
Snart en Frier glædes ved:
En Student, som dog har meer
End Examens Charakteer.

Dr. **Balfungo.**

(Af „**Kjærlighed og Politi**".)

Mel.: Im tiefen Keller etc.

Jeg læste i min Skolegang
Ovids Metamorphoser,
Men over Meningen jeg sprang,
Og brød mig kun om Gloser,
Imedens Alt forvandlet blev
Ved Digterens Citrinke,
:,: Jeg uforandret gik og drev,
Og var og blev en Sinke! :,:

Men jeg blev ældre, jeg blev stor;
Nu blev mit Levnet praktisk,
Mærk, kjære Venner, paa mit Ord!
Beretningen er factisk.
Var Bacchus ei nedstegen mild
Med Thyrsusstav og Ranker,
:,: Da var jeg ei forvandlet til
En gammel, grundig Dranker. :,:

Engang jeg var i snavs Humeur,
Da banked' det paa Ruden,
Og da jeg aabnede min Dør,
Stod for mig Drankerguden.
„Hvad feiler Dig, min Bro'er?" han sa'e,
„Held disse Draaber i Dig.
:,: Drik! der er meer, hvor de kom fra,
Og Kræfter skal de gi'e Dig." :,:

Og om mit Hoved faldt en Krands
Af Druer rigt i Klasse;
Og Kjoleskjødet som en Svands
Sig reiste i Extase.
Med lodne Bukkefødder paa,
Jeg hen til Guden hinked',
:,: Og da jeg ved hans Side laa,
Jeg tog hans Glas og klinked'! :,:

I Ly af dette gjæstfir Tag,
Har Bacchus Eder buden.
Snart skal I ved et Trylleslag
Forvandles her af Guden.
Han stiger af de fyldte Kruus;
O skynder Jer, han vinker!
:,: Med Fader Bacchus drikker Duus!
Og klinker, klinker, klinker! :,:

Henrik Hertz.

Mel. af „Don Juan“: Yndige Piger etc.

Chor.

Lad os Glæderne gribe ved Halen!
Lad os drikke, forinden vi døer!
Alt imorgen forgaaer Perialen,
Vi er ligesaa gode som før.
Falalala!
Fallalala! vi er ligesaa gode som før.

Værten.

Kjære Venner, gjør ingen Spektakler!
Værer stille og hører mit Ord!

Krebs.

Kjære Broder, tilgiv om jeg vakler,
Jeg har drukket for tæt ved Dit Bord!
Fallalala!

Chor.

Falalala! Vi har drukket for tæt ved Dit Bord!

Henrik Hertz.

(Af „**Intriguen ved Morskabstheatret.**“)

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Til et Vinhuus vil jeg ile,
Drikke mig en lille Taar,
See rødnæset Bacchus smile,
Som paa Kjelderskuret staaer,

Der man træffer gode Venner,
Som for Politiken kom,
:,: Alle fyldte Glas i Hænder,
Og med Pungen ganske tom. :,:

Hist man seer en tyk Magister,
Meget tynd i sin Latin,
Skjelde paa enhver Philister,
Kalde Andres Lærdom sin;
Her man hører sine Pligter
Af en vranten Moralist,
:,: Efter Andres Feil han sigter,
Træffer egne altid vist. :,:

Meget man af Vinen lærer,
Meer end Nogen tænker paa,
Præg af Viisdom Alle bærer,
Naar de fra et Vinhuus gaae.
Der man rask politiserer,
Taler høit om Drot og Land,
:,: Ofte der vor Stat regjerer
Folk, som har tabt al Forstand. :,:

Arnesen.

Ved Bryllupsbordet.

I.

Den ældste Association.

Mel.: Der var engang en tapper Mand etc.

Det siges nu af En og Hver
I grumme høie Toner:
Vor Tid udmærker sig især
Ved Associationer.
Og selv dengang man Ordet „fri"
End ønskte som en Gave,
Man hørte Folk dog prale: „vi
Foreningsfrihed have."

Hvor er det muligt dog, at man
Kan snakke saa i Taaget,
At man vor Tid tillægge kan
Et Fortrin her i Noget?
Den Ting er gammel, troe kun mig!
Og her har I Beviset:
Man har associeret sig
Alt hist i Paradiset.

Vel sandt, hiin Association
I Tallet kun var liden;
Men ved fornuftig Direction
Blev den dessforre siden.
Mon Nogen vel kan nævne her
En ny, modern Forening,
Hvis Medlemsantal steget er
I en saa stor Forgrening?

Men, hvad der sig vel prise lod
Fremfor dens store Ælde,
Er, at dens Status er saa god,
At sikkret staaer dens Vælde.
Skjøndt nye Indskud gjøres maae,
Saa ofte man behager,
Dens Actier over pari staae,
Og ikke En dem vrager.

Og veed I, hvad der givet har
Det Samfund første Rangen?
Det, at der deri kun et Par
Optages maa ad Gangen,
Og intet Par blandt disses Tal
Optages kan af Vrimlen,
Før først der ballotteres skal
Af Englene i Himlen.

Skaal for den Association,
Som stiftet blev i Eden,
Og som ved ingen Reduction
End rokket blev herneden.
Og Skaal for hvert et nygift Par,
Som i dens Midte træder,
Den Capital, det indskudt har,
Dem bringe Held og Glæder!

G. Siesby.

II.

Veien til Lykken.

Mel.: Lad den skrantende Magister etc.

Hvor er Glæden, hvor er Lykken
Her i Verdens Labyrinth? —
Det er Gaaden, som Parykken
Kruse kan paa hver gesvindt.
Søge Lykke, Fryd herneden
Vil hver Glut, hver Ungersvend,
Alle efter den vi lede —
Himmel! men hvor findes den?

En den bedste Lykke søger
Bag et jernbeslaaet Laag;
Men, mens Skatten han forøger,
Blier han lige fattig dog.
Lykken troer han nu er funden,
Ak! men tomt er i hans Bryst; —
Alt for dybt paa Kistebunden
Han begravet har sin Lyst.

En formoder, Glæden flyder
Perlende paa Glassets Rand,
Og han fylder det og nyder
Mere, end han taale kan.
Lykken dog han ikke finder
Skjult paa Flaskens falske Bund,
Alt som Glædens Ruus forsvinder,
Tomhed han opdager kun.

Efter Lykken En besværlig
Kryber op ad Naadens Trin,
Ikke nok at være ærlig,
Ønsker han sig Ærens Skin;
Dog, mens man med Buk ham ærer,
Han saa fattig er som før:
Nøglen, han paa Ryggen bærer,
Aabner ham ei Lykkens Dør.

Haabende En Seilet heiste,
Foer saa hele Verden om;
Men, saa fattig, som han reiste
Atter han tilbage kom.
Grandskende i gamle Bøger,
Efter Hæder søger En,
Men saa lidt sit Held forøger,
Som han fandt de Vises Steen.

Er da Lykken ei at finde,
Ingen Fryd paa Livets Vei?
Jo! — men vi er Alle blinde,
See for Træer Skoven ei.
Fryd og Lykke lige bolde
Gjæste gjerne Støvets Bo;
Men, for fast paa dem at holde
Maa man altid være To

See, det er det Notabene,
Som sig mærke bør Enhver:
„Det er ikke godt, at ene
Menneſket hernede er!"

Med foreente Kræfter prægtig
Kommer Alt paa Jord istand
Lykkens Gunst er altfor mægtig
Til at Een den gribe kan.

Hold da dem, som, fast forbundet,
Evig Troskab glade svoer!
Hvad vi søgte, har de fundet:
Sand Lykksalighed paa Jord.
Gid den voxe meer' og mere!
Fylder heelt den deres Hjem,
Sender Himlen dem nok Flere,
Som kan dele den med dem.

G. Siesby.

For Flaaden og Hæren!

Mel.: Kong Christian lægger ned sit Sværd.

Enhver, som ærligt førte Sværd
Mod Vold og mod Forræderiet,
Skal dette Glas nu være viet:
Hil Danmarks Flaade, Danmarks Hær!
I begge vi vort Værn har eiet,
Paa Hav og Kyst har Flaget vaiet,
Det Flag „som faldt fra Himlen ned"!

De Danskes „Vei til Roes og Magt"
Er nu ei blot „fortladne" Bolge,
Os lærte Landeveien følge
De Tappre, som har Seiren bragt.

Som Land og Hav sig her forbinder,
Saa skal herefter stolte Minder
Af begges Skjød for os fremstaae!

Derfor en Skaal for hver især,
Og Skaal for begge To tilsammen,
Der gik i Døden som til Gammen —
Hver Moderhjertet lige kjær!
Hurra de raske Gutter, baade
Dem paa det Tørre og det Vaade —
Hurra for Danmarks fælles Værn!

G. Siesby.